

Fremsat den {FREMSAT} af erhvervs- og vækstminister (Ole Sohn)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om værdipapirhandel m.v., lov om betalingstjenester og elektroniske penge, lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme, lov om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med forsikring, pension og lignende finansielle ydelser og forskellige andre love^{b)}

(indberetningspligt for holdingvirksomheder, udveksling af oplysninger med anklagemyndighed og politi, administrative bødeforelæg, short selling, credit default swaps, OTC-derivater, centrale modparter, centrale handelsregistre, fælles betalingsområde i Europa, administrative bødeforelæg, anvendelse af køn ved beregning af præmier og ydelser m.v.)

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 885 af 8. august 2011, som ændret bl.a. ved § 2 i lov nr. 616 af 14. juni 2011, § 1 i lov nr. 155 af 28. februar 2012, § 2 i lov nr. 273 af 27. marts 2012 og senest ved § 2 i lov nr. 557 af 18. juni 2012, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/76/EF af 24. november 2010 om ændring af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF for så vidt angår kapitalkrav vedrørende handelsbeholdningen og gensecuritisationer og tilsyn med aflønningspolitikker (CRD III), EU-Tidende 2010, nr. L 329, side 3« til: », Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/76/EF af 24. november 2010 om ændring af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF for så vidt angår kapitalkrav vedrørende handelsbeholdningen og gensecuritisationer og tilsyn med aflønningspolitikker (CRD III), EU-Tidende 2010, nr. L 329, side 3, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat, EU-Tidende 2011, nr. L 329, side 113«.

2. I § 1, stk. 2, indsættes efter »§ 71, stk. 1, nr. 9, og stk. 2,«: »§ 75,«.

3. I § 39 indsættes som *stk. 8*:

»Stk. 8. Bestemmelserne i stk. 6 og 7 finder ikke anvendelse på virksomheder, der udøver tjenesteydelsesvirksomhed omfattet af bilag 7 og 8.«

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat, EU-Tidende 2011, nr. L 329, side 113. Lovforslaget indeholder endvidere bestemmelser, som er nødvendige for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 236/2012/EU af 14. marts 2012 om short selling og visse aspekter af credit default swaps, EU-Tidende 2012, nr. L 86, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 260/2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, EU-Tidende 2012, nr. L 94, side 22, samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. ... af ... om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, EU-Tidende 2012, nr. L xx, side xxx.

4. I § 75 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Stk. 1-3 finder tilsvarende anvendelse for finansielle holdingvirksomheder om forhold i datterselskaber, som er finansielle virksomheder.«

5. I § 126, *stk. 2, nr. 5, litra a*, ændres »57,5« til: »61,3«.

6. I § 126, *stk. 2, nr. 5, litra b*, ændres »40,3« til: »42,9«.

7. I § 126, *stk. 2, nr. 6 og 8*, ændres »3,5« til: »3,7«.

8. I § 126, *stk. 2, nr. 7*, ændres »2,3« til: »2,5«.

9. I § 126, *stk. 2, nr. 9*, ændres »3,2« til: »3,4«.

10. I § 126, *stk. 2, nr. 10*, ændres »1,1« til: »1,2«.

11. § 152 *b, stk. 1 og 2*, affattes således:

»Pengeinstitutter, der har fået tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer, kan optage lån til brug for at opfylde pligten til at stille supplerende sikkerhed, jf. § 152 a, *stk. 2*, eller til at øge overdækningen i et register.

Stk. 2. Det skal fremgå af låneaftalen, hvilket register, jf. § 152 g, *stk. 1*, lånemidler optaget efter *stk. 1* skal anvendes som supplerende sikkerhed for eller til at øge overdækningen i.«

12. § 205 affattes således:

»§ 205. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler, hvorefter bestemmelserne vedrørende fusion i kapitel 15 og 16 i selskabsloven med de fornødne tilpasninger finder anvendelse på

1) fusion af gensidige forsikringselskaber,

2) fusion af spare- og andelskasser, og

3) gensidige forsikringselskabers eller spare- og andelskassers fusion med et kapitalselskab.«

13. § 206 ophæves.

14. § 209, *stk. 2*, affattes således:

»*Stk. 2.* Medlemmer af bestyrelsen, repræsentantskabet eller andre repræsentative organer, herunder generalforsamlingen samt ansatte i sparekasseaktieselskabet eller andelskasseaktieselskabet, jf. § 207, *stk. 1*, må ikke udpege eller udgøre et flertal af medlemmerne af bestyrelsen for den i *stk. 1* nævnte fond eller forening. Tilsvarende gælder for medlemmer af bestyrelsen eller andre repræsentative organer for eller ansatte i fondens eller foreningens datterselskaber eller associerede virksomheder.«

15. I § 247 *d, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3*, ændres »til brug for at stille supplerende sikkerhed, jf.« til: »i henhold til«.

16. § 247 *e, 1. pkt.*, affattes således:

»Provenu fra lån, som pengeinstitutter har optaget i henhold til § 152 b, *stk. 1*, og som ikke indgår i et register, skal i tilfælde af pengeinstituttets konkurs tjene til dækning af indehavere af de særligt

dækkede obligationer og modparter på de finansielle instrumenter i det register, hvortil lånene er optaget.«

17. § 247 f, stk. 1, 2. pkt., affattes således:

»Tilsvarende gælder lån, som pengeinstituttet har optaget i henhold til § 152 b, stk. 1.«

18. I § 256, stk. 4, ændres »§ 259, stk. 1, 1. pkt.« til: »§ 258, stk. 1, 1. pkt.«

19. I § 344 indsættes som *stk. 7*:

»*Stk. 7.* Finanstilsynet kan i visse tilfælde, hvor en modervirksomhed i en koncern er en finansiell holdingvirksomhed eller en finansiell virksomhed, fravige bestemmelser for koncerner fastsat i denne lov eller i regler udstedt i medfør af loven under hensyntagen til formålet med de pågældende bestemmelser og aktiviteterne i koncernen.«

20. I § 347, stk. 6, ændres »nr. 19 og 23« til: »nr. 20 og 24«.

21. I § 354, stk. 6, nr. 2, indsættes efter »retsforfølgning af«: »mulige«.

22. I § 354, stk. 8, ændres »stk. 6, nr. 22« til: »stk. 6, nr. 23«.

23. I § 354, stk. 10, ændres »stk. 6, nr. 28« til: »stk. 6, nr. 29«, og »stk. 6, nr. 29« til: »stk. 6, nr. 30«.

24. I § 354, stk. 11 og 12, ændres »stk. 6, nr. 23« til: »stk. 6, nr. 24«.

25. § 355, stk. 3, 2. pkt., affattes således:

»Det samme gælder for en likvidator, en administrator af en livsforsikringsbestand og en administrator i et administrationsbo for særligt dækkede obligationer.«

26. I § 360, stk. 1, ændres »Kammeradvokaten« til: »advokater samt retssagsomkostninger«.

27. § 361, stk. 1, nr. 22, ophæves.

Nr. 23-31 bliver herefter nr. 22-30.

28. I § 361, stk. 1, indsættes som *nr. 31*:

»31) Centrale modparter med tilladelse, jf. artikel 14 i Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. xxx/xxx af xx. Xxx 2012 (EMIR-forordningen) jf. § 83, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v., betaler årligt 387.250 kr.«

29. I § 368, stk. 2, indsættes som *2. pkt.*:

»Afgiftsbetalingen afventer den samlede afgiftsberegning.«

30. § 368, stk. 4, nr. 3, 3. pkt., ophæves.

31. I § 373, stk. 6, 2. pkt., udgår »eller i en udsteder af elektroniske penge«.

32. I § 373, stk. 7, 2. pkt., udgår »eller en udsteder af elektroniske penge«.

33. § 374, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Undlader en fysisk eller juridisk person opfylde de pligter som følger af § 347, stk. 3 og 4, kan Finanstilsynet som tvangsmiddel pålægge den fysiske eller juridiske person eller de for den juridiske person ansvarlige personer daglige eller ugentlige bøder.«

§ 2

I lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 883 af 9. august 2011, som ændret ved § 2 i lov nr. 155 af 28. februar 2012, § 3 i lov nr. 273 af 27. marts 2012 og senest ved § 3 i lov nr. 477 af 30. maj 2012, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »og af direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, EU-Tidende 2010, nr. L 327, side 1 (ændring af prospektdirektivet) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1031/2010/EU af 12. november 2010 om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet« til: »og af direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, EU-Tidende 2010, nr. L 327, side 1 (ændring af prospektdirektivet). Loven indeholder endvidere bestemmelser, som er nødvendige for anvendelsen af Kommissionens forordning nr. 1031/2010/EU af 12. november 2010 om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 236/2012/EU af 14. marts 2012 om short selling og visse aspekter af credit default swaps samt dele af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr... af ... om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre«.

2. § 7 a, stk. 3, ophæves.

3. § 8 a ophæves.

4. I § 28, stk. 3, nr. 1, udgår »vedtægtsmæssige«.

5. To steder i § 57 a, stk. 1, ændres »artikel 1, første led, i direktiv 77/780/EØF« til: »artikel 4, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF«.

6. I § 57 a, stk. 1, 2. pkt., ændres »artikel 1, nr. 2, i direktiv 2004/39/EF« til: »artikel 4, stk. 1, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF«.

7. I § 57 d, stk. 2, ændres »Kommissionen, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF, artikel 10« til: »Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, jf. artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 98/26/EF med senere ændringer.«

8. § 57 d, stk. 3, 2. pkt., affattes således:

»Finanstilsynet videregiver straks denne meddelelse til Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici, de øvrige lande i den Europæiske Union samt lande, som Unionen har indgået aftale med og Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed.«

9. I § 83, stk. 1, 3. pkt., indsættes efter »(CO₂-auktionerings-forordningen)«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 236/2012 af 14. marts 2012 (short-selling-forordningen), samt Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. xxx/xxx af xx. Xxx 2012 (EMIR-forordningen) bortset fra afsnit 6 og 7«.

10. I § 84, stk. 2, nr. 3, udgår »samt«.

11. I § 84, stk. 2, nr. 4, ændres »auktionsplatformen.« til: »auktionsplatformen,«.

12. I § 84, stk. 2, indsættes som nr. 5 og 6:

»5) træffer afgørelse i sager om overholdelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 236/2012 af 14. marts 2012 (short-selling-forordningen) af principiel karakter samt i sager, der har videregående betydelige følger for aktørerne på værdipapirmarkedet, samt

6) træffer bortset fra artikel 14 og 15 afgørelse i sager om overholdelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. xxx/xxx af xx.xxx 2012 (EMIR-forordningen) af principiel karakter samt i sager, der har videregående betydelige følger for aktørerne på OTC-derivatmarkedet.

13. I § 84 a, stk. 6, nr. 2, indsættes efter »retsforfølgning af«: »mulige«.

14. I § 84 a, stk. 6, indsættes efter nr. 20 som nyt nummer:

»21) Myndigheder, der varetager opgaver i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. xxx/xxx af xx. Xxx 2012 (EMIR-forordningen) i det omfang, oplysningerne er nødvendige for disse myndigheders varetagelse af opgaver i henhold til forordningen.«

Nr. 21 og 22 bliver herefter nr. 22 og 23.

15. I § 84 b, stk. 1, slettes: »en godkendt udenlandsk clearingcentral,«.

16. § 84 b, stk. 2, nr. 2, ophæves.

Nr. 3-10 bliver herefter nr. 2-9.

17. I § 84 d, stk. 2, nr. 16, ændres »§ 37 stk. 10, og« til: »§ 37 stk. 10,«.

18. I § 84 d, stk. 2, nr. 17, ændres »(CO₂-auktioneringsforordningen).« til: »(CO₂-auktioneringsforordningen), og«.

19. I § 84 d, stk. 2, indsættes som nr. 18:

»18) Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 236/2012 af 14. marts 2012 (short-selling-forordningen).«

20. Efter § 84 f indsættes:

»§ 84 g. Finanstilsynet skal offentliggøre oplysninger om sanktioner, der er pålagt i medfør af § 93, stk. 5, og § 93 a, stk. 1, for overtrædelse af Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. xxx/xxx af xx. Xxx 2012 (EMIR-forordningen), medmindre sådan offentliggørelse vil være til al-

vorlig fare for finansmarkederne eller vil forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade.

Stk. 2. Finanstilsynet kan offentliggøre oplysninger om påtaler og påbud, som Finanstilsynet i medfør af § 93, stk. 3, meddeler for overtrædelse af forordningen.

Stk. 3. Offentliggørelsen må ikke indeholde personoplysninger omfattet af artikel 2, stk. 1, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger.«

21. § 86, *stk. 1, 4. pkt.*, ophæves.

22. I § 88, *stk. 1, 2. pkt.*, indsættes efter »(CO₂-auktionerings-forordningen)«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 236/2012 af 14. marts 2012 (short-selling-forordningen) samt Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. xxx/xxx af xx. Xxx 2012 (EMIR-forordningen) med de begrænsninger, der følger af forordningen, og bortset fra artikel 14 og 15«.

23. I overskriften til *Kapitel 27* udgår »eller godkendelse«.

24. § 92 a, ophæves.

25. I § 93, *stk. 1*, udgår »§ 8 a, stk. 2,«.

26. I § 93, *stk. 1*, udgår », samt godkendte udenlandske clearingcentraler, der groft eller gentagne gange overtræder vilkår fastsat i godkendelser meddelt efter § 8 a, stk. 3 eller 4«.

27. I § 93, *stk. 3*, indsættes efter »(CO₂-auktionerings-forordningen)«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 236/2012 af 14. marts 2012 (short-selling-forordningen) eller Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. xxx/xxx af xx. Xxx 2012 (EMIR-forordningen)«.

28. I § 93 a, *stk. 1*, indsættes efter »og regler udstedt i medfør af denne lov«: »samt artikel 4, 5 og 7-11 i Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. xxx/xxx af xx. Xxx 2012 (EMIR-forordningen)«

§ 3

I lov om betalingstjenester og elektroniske penge, jf. lovbekendtgørelse nr. 365 af 26. april 2011, som ændret ved lov nr. 1369 af 28. december 2011, foretages følgende ændringer:

1. 3 steder i § 86 indsættes efter »(EF) nr. 2560/2001«: »samt for Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 260/2012/EU af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning nr. 924/2009/EF om grænseoverskridende betalinger i euro (SEPA-forordningen)«.

2. I § 89 indsættes efter »(EF) nr. 2560/2001«: »samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 260/2012/EU af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning nr. 924/2009/EF om grænseoverskridende betalinger i euro (SEPA-forordningen)«.

3. I § 94, stk. 1, indsættes efter »(EF) nr. 2560/2001«: »samt sager vedrørende Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 260/2012/EU af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning nr. 924/2009/EF om grænseoverskridende betalinger i euro (SEPA-forordningen)«.

4. 2 steder i § 98 indsættes efter »(EF) nr. 2560/2001«: »samt artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 260/2012/EU af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning nr. 924/2009/EF om grænseoverskridende betalinger i euro (SEPA-forordningen)«.

5. I § 107, stk. 2, indsættes efter »(EF) nr. 2560/2001«: »samt artikel 3-6 og 8-9 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 260/2012/EU af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning nr. 924/2009/EF om grænseoverskridende betalinger i euro (SEPA-forordningen)«.

6. Efter § 107 indsættes:

»§ 107 a. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at Finanstilsynet i nærmere angivne sager om overtrædelser af denne lov og regler udstedt i medfør af denne lov, der ikke skønnes at medføre højere straf end bøde, i et bødeforelæg kan tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelser, erklærer sig skyldig i overtrædelser og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget.

Stk. 2. Retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift og om, at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig, finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg.

Stk. 3. Vedtages bøden, bortfalder videre forfølgning.«

§ 4

I lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, jf. lovbekendtgørelse nr. 353 af 20. april 2012, foretages følgende ændringer:

1. I § 16, stk. 4, 2. pkt., ændres »selskabet« til: »organisationen«.

2. I § 21, stk. 1, ændres »§ 12, stk. 1-4« til: »§ 12, stk. 1-5«.

3. I § 25, stk. 6, indsættes efter »krav«: »for de i § 1, stk. 1, nr. 1-10 og 12, nævnte virksomheder og personer«.

4. I § 25 indsættes som stk. 7:

»Stk. 7. Erhvervsstyrelsen kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1 nævnte krav for de i § 1, stk. 1, nr. 11 og 15-18, nævnte virksomheder og personer.«

5. I § 34 a, stk. 3, nr. 1, indsættes efter »retsfølgning af«: »mulige«.

6. Efter § 37 indsættes:

»§ 37 a. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at Finanstilsynet i nærmere angivne sager om overtrædelser af denne lov og regler udstedt i medfør af denne lov, der ikke skønnes at medføre højere straf end bøde, i et bødeforelæg kan tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag,

hvis den, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget.

Stk. 2. Retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift og om, at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig, finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg.

Stk. 3. Vedtages bøden, bortfalder videre forfølgning.«

§ 5

I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lov nr. 456 af 18. maj 2011, som senest ændret ved § 1 i lov nr. 557 af 18. juni 2012, foretages følgende ændringer:

1. I § 210, *stk. 6, nr. 2*, indsættes efter »retsfølgning af«: »mulige«.

2. Efter § 221 indsættes:

»§ 221 a. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at Finanstilsynet i nærmere angivne sager om overtrædelser af denne lov og regler udstedt i medfør af denne lov, der ikke skønnes at medføre højere straf end bøde, i et bødeforelæg kan tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget.

Stk. 2. Retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift og om, at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig, finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg.

Stk. 3. Vedtages bøden, bortfalder videre forfølgning.«

§ 6

I lov om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med forsikring, pension og lignende finansielle ydelser, jf. lovbekendtgørelse nr. 775 af 29. august 2001, som senest ændret ved § 2 i lov nr. 133 af 24. februar 2009, foretages følgende ændring:

1. § 18 b, *stk. 2-4*, ophæves.

2. I § 19, *stk. 1*, udgår »og 4«.

§ 7

I lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. lovbekendtgørelse nr. 942 af 2. oktober 2009, som ændret bl.a. ved lov nr. 117 af 17. februar 2009, § 8 i lov nr. 1556 af 21. december 2010 og senest ved § 17 i lov nr. 326 af 11. april 2012, foretages følgende ændringer:

1. I § 9 indsættes som *stk. 5*:

»*Stk. 5.* Beskæftigelsesministeren fastsætter efter indstilling fra bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Tillægspension regler om konvertering af pensionstilsagn ved ændring af folkepensionsalderen, jf. lov om social pension.«

§ 8

I lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1261 af 15. november 2010, som ændret ved § 31 i lov nr. 718 af 25. juni 2010, § 17 i lov nr. 1556 af 21. december 2010 og § 5 i lov nr. 155 af 28. februar 2012, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 14 indsættes før overskriften før § 16:

»Optagelse af lånemidler

§ 15. Realkreditinstitutter kan optage lån til brug for at opfylde pligten til at stille supplerende sikkerhed, jf. § 33 d, stk. 1, eller øge overdækningen i en serie eller gruppe af serier med seriereservefond.

Stk. 2. Det skal fremgå af låneaftalen, hvilken serie eller gruppe af serier med seriereservefond lånemidler optaget efter stk. 1 kan henføres til.

Stk. 3. Lånemidler optaget efter stk. 1 skal placeres i de aktivtyper, der er nævnt i § 152 c, stk. 1, nr. 1 og 3-7, i lov om finansiel virksomhed. Aktiverne skal fra det tidspunkt, hvor lånet optages, placeres på en særskilt konto, i et særskilt depot eller på anden måde mærkes som hidrørende fra det pågældende lån. Når aktiverne anvendes som supplerende sikkerhed eller overdækning, skal de indgå i den pågældende serie eller gruppe af serier med seriereservefond.«

2. I § 27, *stk. 1, 3. pkt.*, og § 28 ændres »§ 33 e« til: »§ 15«.

3. § 27 a, *stk. 1, 2. pkt.*, affattes således:

»Tilsvarende gælder dækning af gæld, som realkreditinstituttet har optaget i henhold til § 15, stk. 1.«

4. § 27 b, *stk. 1, 1. pkt.*, affattes således:

»Provenu fra lån, som realkreditinstitutter har optaget i henhold til § 15, stk. 1, og som ikke indgår i en serie eller gruppe af serier, skal i tilfælde af realkreditinstituttets konkurs tjene til dækning af indehaverne af de særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer og modparter på de finansielle instrumenter i den serie eller gruppe af serier, hvortil lånet er optaget.«

5. § 33 e ophæves.

6. Efter § 39 indsættes:

»§ 39 a. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at Finanstilsynet i nærmere angivne sager om overtrædelser af denne lov og regler udstedt i medfør af denne lov, der ikke skønnes at medføre højere straf end bøde, i et bødeforelæg kan tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelser, erklærer sig skyldig i overtrædelser og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget.

Stk. 2. Retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift og om, at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig, finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg.

Stk. 3. Vedtages bøden, bortfalder videre forfølgning.«

§ 9

I lov om et skibsfinansieringsinstitut, jf. lovbekendtgørelse nr. 886 af 8. august 2011, foretages følgende ændringer:

1. I § 2 j, stk. 1, indsættes efter »§ 2 i, stk. 1«: », eller øge overdækningen i et kapitalcenter med særligt dækkede obligationer, jf. § 2 c«.

2. I § 2 j, stk. 3, 3. pkt., indsættes efter »supplerende sikkerhed«: »eller som overdækning«.

3. § 3 d, stk. 1, 2. pkt., affattes således:

»Tilsvarende gælder dækning af gæld, som instituttet har optaget i henhold til § 2 j, stk. 1.«

4. § 3 e, stk. 1, 1. pkt., affattes således:

»Provenu fra lån, som instituttet har optaget i henhold til § 2 j, stk. 1, og som ikke indgår i et kapitalcenter, skal i tilfælde af instituttets konkurs tjene til dækning af indehaverne af de særligt dækkede obligationer og modparter på de finansielle instrumenter i det kapitalcenter, hvortil lånet er optaget.«

5. Efter § 14 indsættes:

»§ 14 a. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at Finanstilsynet i nærmere angivne sager om overtrædelser af denne lov og regler udstedt i medfør af denne lov, der ikke skønnes at medføre højere straf end bøde, i et bødeforelæg kan tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelser, erklærer sig skyldig i overtrædelser og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget.

Stk. 2. Retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift og om, at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig, finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg.

Stk. 3. Vedtages bøden, bortfalder videre forfølgning.«

§ 10

I lov om tilsyn med firmapensionskasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 1561 af 19. december 2007, som ændret bl.a. ved § 3 i lov nr. 515 af 17. juni 2008, § 7 i lov nr. 1556 af 21. december 2010 og senest ved § 4 i lov nr. 155 af 28. februar 2012, foretages følgende ændringer:

1. I § 66 a, stk. 6, nr. 2, indsættes efter »retsforfølgning af«: »mulige«.

2. Efter § 71 indsættes:

»§ 71 a. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at Finanstilsynet i nærmere angivne sager om overtrædelser af denne lov og regler udstedt i medfør af denne lov, der ikke skønnes at medføre højere straf end bøde, i et bødeforelæg kan tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelser, erklærer sig skyldig i overtrædelser og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget.

Stk. 2. Retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift og om, at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig, finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg.

Stk. 3. Vedtages bøden, bortfalder videre forfølgning.«

§ 11

I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 930 af 18. september 2008, som senest ændret ved § 6 i lov nr. 1556 af 21. december 2012, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 54 indsættes:

»§ 54 a. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at Finanstilsynet i nærmere angivne sager om overtrædelser af denne lov og regler udstedt i medfør af denne lov, der ikke skønnes at medføre højere straf end bøde, i et bødeforelæg kan tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelser, erklærer sig skyldig i overtrædelser og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget.

Stk. 2. Retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift og om, at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig, finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg.

Stk. 3. Vedtages bøden, bortfalder videre forfølgning.«

§ 12

I lov om pantebrevsselskaber, jf. lov nr. 697 af 25. juni 2010, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 22 indsættes:

»§ 22 a. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at Finanstilsynet i nærmere angivne sager om overtrædelser af denne lov og regler udstedt i medfør af denne lov, der ikke skønnes at medføre højere straf end bøde, i et bødeforelæg kan tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelser, erklærer sig skyldig i overtrædelser og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget.

Stk. 2. Retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift og om, at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig, finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg.

Stk. 3. Vedtages bøden, bortfalder videre forfølgning.«

§ 13

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2013, jf. dog stk. 2-3.

Stk. 2. § 6 træder i kraft den 21. december 2012 og har virkning for aftaler indgået efter denne dato.

Stk. 3. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter tidspunktet eller tidspunkterne for ikrafttræden af § 1, nr. 27, § 2 nr. 2, 3, 14, 15, 20 og 22-25.

§ 14

Stk. 1. Der kan søges om godkendelse i henhold til § 8 a i lov om værdipapirhandel m.v. frem til et af erhvervs- og vækstministeren fastsat tidspunkt.

Stk. 2. Godkendelser meddelt efter § 8 a i lov om værdipapirhandel m.v. bortfalder, når den godkendte clearingcentral får en tilladelse fra hjemlandets myndigheder i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. xxx/xxx af xx. Xxx 2012 (EMIR-forordningen) eller opnår en anerkendelse fra Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed.

Stk. 3. Godkendelser, der ikke er bortfaldet i henhold til stk. 2, bortfalder på det tidspunkt, der fastsættes af erhvervs- og vækstministeren i henhold til lovforslagets § 13, stk. 3.

§ 15

Stk. 1. §§ 1-7 og 9-12 gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2-4.

Stk. 2. § 8 gælder ikke for Færøerne.

Stk. 3. §§ 1-5, 9 og 12 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 4. §§ 10-11 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets indhold
 - 2.1. Indberetningspligt for holdingvirksomheder
 - 2.2. Forbedret mulighed for at udveksle oplysninger med anklagemyndigheden og politiet
 - 2.3 Indførelse af administrative bødeforelæg i flere tilsynslove
 - 2.4. Nye regler om fusioner
 - 2.5. Bestyrelsens uafhængighed i sparekassefonde
 - 2.6. Ændring af reglerne om optagelse af lånemidler til brug for understøttelse af særligt dækkede obligationer m.v.
 - 2.7. Finanstilsynet udgifter til advokater og retssagsomkostninger
 - 2.8. Udvidelse af partsbegrebet
 - 2.9. Forbud mod at anvende køn ved beregning af præmier og ydelser
 - 2.10. Konvertering af pensionstilsagn i ATP-ordningen
 - 2.11. Short-selling-forordningen
 - 2.12. EMIR-forordningen
 - 2.13. SEPA-forordningen
3. Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
5. De administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Ligestillingsmæssige konsekvenser
8. Forholdet til EU-retten
9. Hørte myndigheder og organisationer
10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget indeholder en række forskellige ændringer af den finansielle lovgivning, der dels har til formål at styrke tilsynet med den finansielle sektor, styrke den finansielle sektor samt at gennemføre nødvendige ændringer som følge af international regulering udarbejdet som følge af den finansielle krise med henblik på at sikre finansiell stabilitet.

Finanstilsynets tilsyn styrkes ved at udvide den underretningspligt, de finansielle virksomheder er underlagt vedrørende forhold, der er af afgørende betydning for den finansielle virksomheds fortsatte drift, til også at omfatte finansielle holdingvirksomheder.

Med forslaget sker der endvidere en forbedring af Finanstilsynets mulighed for at samarbejde med anklagemyndigheden og politiet, idet der bliver mulighed for at videregive oplysninger på et tidligere tidspunkt end efter den nugældende lovgivning i forhold til efterforskning og retsforfølgning på Finanstilsynets område. Dette skal sikre en optimal brug af ressourcer og sikre de bedste muligheder for målrettet og koordineret efterforskning og strafforfølgning af sager på det finansielle område.

Derudover bemyndiges erhvervs- og vækstministeren med lovforslaget til at give Finanstilsynet hjemmel til i nærmere angivne sager om overtrædelse af en række tilsynslove at udstede administrative bødeforelæg efter principperne i retsplejeloven om politiets bødeforelæg. De nærmere regler vil blive fastlagt efter forhandling med Justitsministeriet, som det var tilfældet med ændringen af lov om finansiel virksomhed og lov om værdipapirhandel m.v., hvor en tilsvarende hjemmel blev indsat med lov nr. 1556 af 21. december 2010.

Lovforslaget rummer endvidere en række ændringer, der skal bidrage til at styrke den finansielle sektor. Således foreslås anvendelsesområdet for optagelse af lånemidler med en vis fortrinsstilling i form af seniorgæld (junior covered bonds) udvidet til fremover også at kunne udstedes til brug for en generel forstærkning af kapitaloverdækningen, hvilket vil gøre institutterne mere robuste og samtidig have en positiv effekt i form af bedre ratings.

Lovforslaget indeholder endvidere mulighed for erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte mere uddybende regler om fusion af finansielle virksomheder, der ikke begge er kapitalselskaber, hvilket vil medføre bedre muligheder for fusion for de pågældende selskaber.

Derudover præciseres reglerne om sammensætning i en sparekassefond eller andelskasseforening/fonds bestyrelse, så der sikres reel uafhængighed mellem de pågældende bestyrelser.

Lovforslaget indeholder samtidig en række ændringer, der følger af EU-regulering. Det drejer sig blandt andet om regler som følge af Europa-Parlamentets og Rådets short-selling-forordning, EMIR-forordningen og SEPA-forordningen.

Alle de tre forordninger har direkte virkning i Danmark, men indeholder samtidig bestemmelser om, at medlemsstaterne skal udpege kompetente myndigheder, der skal føre tilsyn med overholdelsen af forordningen, og om sanktioner for overtrædelse af forordningen. Med lovforslaget sikres det, at Finanstilsynet kan føre tilsyn med og sikre håndhævelse af disse forordninger.

Lovforslaget indeholder endvidere en ændring, der har til formål at forbyde anvendelse af køn som en faktor ved beregning af præmier og ydelser i forbindelse med indgåelse af aftaler om tegning af skadesforsikringer og private livsforsikringer fra og med den 21. december 2012. Ændringen er en følge af en dom fra EU-Domstolen.

Endelig indeholder lovforslaget en bemyndigelse til beskæftigelsesministeren til at fastsætte nærmere regler om konvertering af allerede afgivne pensionstilsagn, således at disse beregnes på baggrund af den til enhver tid gældende folkepensionsalder.

Lovforslaget indeholder i tillæg til ovenstående en række mindre ændringer og ændringer af redaktionel karakter.

2. Lovforslagets indhold

2.1. Indberetningspligt for holdingvirksomheder

2.1.1. Gældende ret

En finansiel virksomhed og dennes ledelse m.v. har ifølge lov om finansiel virksomhed pligt til at orientere Finanstilsynet, inden den finansielle virksomheds situation bliver så alvorlig, at der skal tages stilling til, om Finanstilsynet skal inddrage tilladelsen.

Således har en finansiell virksomhed pligt til straks at meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold, der er af afgørende betydning for den finansielle virksomheds fortsatte drift. Indberetningen skal foretages, hvor der er udsigt til, at den finansielle virksomhed er ved at komme i økonomiske vanskeligheder uanset, at den finansielle virksomhed på indberetningstidspunktet opfylder kapitalkravet. Pligten gælder tillige det enkelte medlem af bestyrelsen, en direktør og ansvarshavende aktuarer i den finansielle virksomhed, og indberetningen skal ske straks.

2.1.2. Baggrunden for forslaget

Finanstilsynet skal tilrettelægge den sædvanlige tilsynsvirksomhed med henblik på at fremme den finansielle stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder. For at kunne sikre et hurtigt og effektivt tilsyn er Finanstilsynet afhængig af den information, som Finanstilsynet modtager fra virksomheder under tilsyn. Indberetningspligten medvirker til at sikre, at Finanstilsynet orienteres inden, den finansielle virksomheds situation bliver så alvorlig, at der skal tages stilling til, om Finanstilsynet skal inddrage tilladelsen. Det er i forbindelse med tilsynet tillige relevant for Finanstilsynet at modtage oplysninger fra finansielle holdingvirksomheder om forhold i datterselskaber, som er finansielle virksomheder, således, at der sikres en hurtig og effektiv tilsynsvirksomhed.

2.1.3. Forslagets indhold

Efter den foreslåede ændring finder pligten til at oplyse Finanstilsynet om forhold, der er af afgørende betydning for den finansielle virksomheds fortsatte drift, tillige anvendelse for finansielle holdingvirksomheder herunder pengeinstitutholdingvirksomheder, realkreditholdingvirksomheder, fondsmæglerholdingvirksomheder og investeringsforvaltningsholdingvirksomheder. Pligten gælder også det enkelte medlem af bestyrelsen, en direktør og den ansvarshavende aktuar i holdingvirksomheden. Tilsvarende gælder pligten til at foretage indberetning, hvis det formodes, at den finansielle virksomhed ikke opfylder kapitalkravet eller solvensbehovet, tillige for finansielle holdingvirksomheder, et medlem af holdingvirksomhedens bestyrelse eller direktion, den eksterne revision eller den ansvarshavende aktuar. Med den foreslåede ændring er det således den samme personkreds i finansielle virksomheder og holdingvirksomheder, som pålægges en indberetningspligt.

2.2. Forbedret mulighed for at udveksle oplysninger med anklagemyndigheden og politiet

2.2.1. Gældende ret

Finanstilsynet er underlagt en udvidet tavshedspligt, der også gælder i forhold til anklagemyndigheden og politiet. Tavshedspligten er dog modificeret i forhold til disse myndigheder, således at der kan videregives oplysninger i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning på Finanstilsynets område, dvs. inden for den finansielle lovgivning, på området for hvidvask samt på straffelovens område. Videregivelsen forudsætter, at der foregår efterforskning eller retsforfølgning af et konkret foreliggende forhold, hvor tilsynet har konstateret en strafbar overtrædelse.

2.2.2. Baggrunden for forslaget

Finanstilsynet har allerede i dag på flere områder etableret samarbejde med Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet, men der er et stigende behov for at gøre et tættere samarbejde muligt. Et eksempel på dette er taskforcen til styrket indsats mod økonomisk kriminalitet, der blev nedsat i forbindelse med forhandlingerne om finansloven for 2012, samt anbefalinger fra FATF (Financial Action Task Force) vedtaget i februar 2012, der lægger op til tættere samarbejde med politi og anklagemyndighed på hvidvaskområdet.

2.2.3. Forslagets indhold

Det foreslås at give Finanstilsynet mulighed for kunne videregive oplysninger til anklagemyndigheden og politiet på et tidligere tidspunkt end i dag, dvs. uden at der nødvendigvis er konstateret en strafbar overtrædelse, men derimod allerede ved efterforskning af *mulige* strafbare forhold. En fremrykning af tidspunktet for, hvornår der kan ske videregivelse af oplysninger, sikrer Finanstilsynet fleksibilitet i forhold til samarbejdet med anklagemyndigheden og politiet. Således vil en tidligere inddragelse af politi og anklagemyndighed bidrage til en optimal brug af Finanstilsynets ressourcer, og dermed sikres også de bedste muligheder for en målrettet og koordineret efterforskning og strafforfølgning af sager på det finansielle område.

2.3. Indførelse af administrative bødeforelæg i flere tilsynslove

2.3.1. Gældende ret

I lov nr. 1556 af 21. december 2010 er der i lov om finansiel virksomhed og lov om værdipapirhandel m.v. indsat hjemmel til, at økonomi- og erhvervsministeren (nu erhvervs- og vækstministeren) kan give Finanstilsynet mulighed for at afgøre visse tilståelsessager med administrative bødeforelæg. Bemyndigelsen er udnyttet i bekendtgørelse nr. 186 af 8. marts 2011, og Finanstilsynet har efter udstedelsen af bekendtgørelsen afgjort flere sager med administrative bødeforelæg, hvilket har sikret en hurtigere sagsbehandling for de involverede virksomheder.

Muligheden for at udstede administrative bødeforelæg er dog afgrænset til to af Finanstilsynets tilsynslove, hvilket betyder, at Finanstilsynet, når der sker overtrædelse af den øvrige tilsynslovgivning, skal anmelde overtrædelserne til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet, som herefter efterforsker sagen og vurderer, om der skal rejses en straffesag ved domstolene. Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet har endvidere mulighed for at afslutte sager med udenretlige bødeforelæg, jf. retsplejelovens § 832, og det sker også løbende på det finansielle område.

2.3.2. Baggrunden for forslaget

Baggrunden for forslaget er, at det er vigtigt for den tilsynsmæssige effektivitet, at Finanstilsynet hurtigt og effektivt kan håndhæve lovovertrædelser, der er ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål.

Finanstilsynet har haft gode erfaringer med at udstede administrative bødeforelæg i det omfang, det har været muligt siden 2010. Det har betydet en hurtigere og smidigere sagsbehandling for de involverede parter, der har fået en hurtigere indikation på deres retstilstand samtidig med, at anklagemyndighederne og domstolene ikke er blevet belastet af ellers ukomplicerede sager.

Sager, der ikke har haft den fornødne ukomplicerede karakter til at blive afgjort med et administrativ bødeforelæg, er blevet anmeldt til politiet.

En udbredelse af muligheden for at udstede administrative bødeforelæg til at omfatte flere tilsynslove vil give Finanstilsynet yderligere mulighed for hurtigt at kunne give en sanktion i visse sager om overtrædelser af den finansielle lovgivning, når der er tale om lovovertrædelser, der er ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål.

2.3.3. Forslagets indhold

Med forslaget bemyndiges erhvervs- og vækstministeren i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, lov om investeringsforeninger m.v., lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., lov om et skibsfinansieringsinstitut, lov om tilsyn med firmapensionskasser, lov om forsikringsformidling og

lov om pantebrevsselskaber til at give Finanstilsynet hjemmel til i nærmere angivne sager om overtrædelse af de pågældende love at udstede administrative bødeforelæg efter principperne i retsplejelovens § 832 om politiets bødeforelæg. De nærmere regler vil blive fastlagt efter forhandling med Justitsministeriet.

Formålet med forslaget er at give Finanstilsynet mulighed for at reagere hurtigt på visse overtrædelser, hvor der er tale om ukomplicerede overtrædelser uden bevismæssige tvivl. Finanstilsynet vil som tilsynsmyndighed kunne reagere umiddelbart ved at udstede et bødeforelæg, når Finanstilsynet konstaterer en overtrædelse.

Det forudsættes, at de foreslåede bemyndigelsesbestemmelser alene anvendes til at give Finanstilsynet mulighed for at udstede administrative bødeforelæg ved overtrædelse af nærmere angivne bestemmelser, hvor overtrædelserne generelt er ensartede og ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, og hvor sanktionsniveauet ligger fast. Overtrædelserne skal således generelt være klare og umiddelbart konstaterbare, og sagens afgørelse, herunder fastsættelsen af bødens størrelse, skal være uden skønmæssige elementer af betydning. Det vil næppe kunne udelukkes, at der vil kunne opstå konkrete tilfælde, hvor overtrædelse af de pågældende bestemmelser alligevel ikke kan anses for ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, eller hvor der kan rejses tvivl om det rette sanktionsniveau. Det forudsættes, at Finanstilsynet i så fald vil overgive sagen til politiet og anklagemyndigheden til videre foranstaltning frem for at udstede et administrativt bødeforelæg.

En betingelse for, at sagen kan afsluttes med et administrativt bødeforelæg, vil efter de foreslåede lovbestemmelser være, at den pågældende erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig indforstået med, at sagen afgøres administrativt med betaling af bøden. Det vil endvidere være en forudsætning, at den pågældende overtrædelse ikke kan forventes at medføre højere straf end bøde. Retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift og om, at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig, finder tilsvarende anvendelse. Såfremt den pågældende ikke er indforstået med at lade sagen afgøre administrativt, det vil sige ikke vedtager bødeforelægget, skal sagen oversendes til politiet og anklagemyndigheden med henblik på videre foranstaltning.

Det skal bemærkes, at forslaget ikke vil ændre anklagemyndighedens kompetence til at rejse tiltale i sager om overtrædelse af den finansielle lovgivning. Politiet og anklagemyndigheden kan således fortsat i alle sager egenhændigt beslutte, at man vil rejse tiltale med henblik på en straffesag. Det vil ligeledes fortsat være muligt for Finanstilsynet at anmelde overtrædelser af lov om finansiel virksomhed og lov om værdipapirhandel til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet.

2.4. Nye regler om fusioner

2.4.1. Gældende ret

Det fremgår af den gældende regel i lov om finansiel virksomhed, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler, hvorefter visse bestemmelser i selskabsloven med de nødvendige tilpasninger finder anvendelse ved sammenlægning af sparekasser, andelskasser og gensidige forsikringsselskaber. Det fremgår af loven, at bestemmelserne for gensidige livsforsikringsselskaber finder tilsvarende anvendelse for de tværgående pensionskasser. Den gældende regel omhandler således også sammenlægning af tværgående pensionskasser.

I henhold til den gældende regel finder selskabslovens bestemmelser om universalsuccession anvendelse for gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser. Alle aktiver og forpligtelser overtages således af det fortsættende gensidige forsikringsselskab, tværgående pensionskasse

eller forsikringsaktieselskab uden, at forpligtelserne derved forfalder til betaling (universalsuccession). Reglen om universalsuccession finder derimod ikke anvendelse, hvis hjemlen udnyttes til at udstede regler om sammenlægning af spare- og andelskasser. Hjemlen er i dag udelukkende blevet udnyttet til udstedelse af bekendtgørelse om fusion af gensidige forsikringsselskaber eller tværgående pensionskasser m.fl. (bekendtgørelse nr. 194 af 1. marts 2012).

2.4.2. Baggrunden for forslaget

Baggrunden for forslaget om at ændre den gældende regel er, at der i lyset af den finansielle krise er et stort ønske om at forbedre mulighederne for, at pengeinstitutter kan konsolidere sig. Som de gældende regler er i dag, er det kun kapitalselskaber, gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, der kan anvende reglen om universalsuccession. Spare- og andelskasser kan derimod ikke anvende reglen om universalsuccession, og de har således udelukkende mulighed for at blive sammenlagt ved at overdrage samtlige aktiver og gæld, som derved forfalder til betaling, hvilket kan være en hindring for gennemførelsen af en sammenlægning. Med forslaget sikres det, at spare- og andelskasser også kan blive sammenlagt ved fusion svarende til den fusion, som kapitalselskaber har mulighed for i henhold til selskabslovens kapitel 15 og 16.

2.4.3. Forslagets indhold

Det foreslås at ændre hjemlen i bestemmelsen således, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om fusion af finansielle virksomheder, der ikke begge er kapitalselskaber, og dermed forbedre selskabernes muligheder for at konsolidere sig. Ændringen vil gøre det muligt for erhvervs- og vækstministeren at fastsætte regler om fusion mellem sparekasser, andelskasser, gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser indbyrdes og disse finansielle virksomheders fusion med et kapitalselskab.

Den foreslåede bestemmelse vil således give mulighed for, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om fusion mellem to gensidige forsikringsselskaber samt mellem et kapitalselskab og et gensidigt forsikringsselskab, hvor enten det gensidige forsikringsselskab eller kapitalselskabet er det fortsættende selskab. Hvis kapitalselskabet er det fortsættende selskab, skal dette have tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed i henhold til § 11 i lov om finansiell virksomhed. Tilsvarende gælder for fusion mellem en spare- eller andelskasse og et kapitalselskab, hvor det fortsættende selskab vil skulle have tilladelse efter § 7 i lov om finansiell virksomhed. Finanstilsynets tilladelse til at drive den relevante finansielle virksomhed skal foreligge senest samtidig med, at Finanstilsynet giver tilladelse til fusionen i henhold til § 204 i lov om finansiell virksomhed.

Herudover medfører forslaget, at reglen om universalsuccession også vil kunne finde anvendelse ved fusion af spare- og andelskasser, dvs. at eksempelvis en sparekasse vil kunne blive opløst ved overdragelse af sparekassens aktiver og forpligtelser som helhed til en anden sparekasse, uden at gælden i den ophørte sparekasse forfalder til betaling.

Reglerne vil ikke finde anvendelse på en fusion mellem to eller flere spare- og andelskasser omdannet i henhold til § 207 (sparekasse- og andelskasseaktieselskaber), idet disse er organiseret som aktieselskaber. I dette tilfælde vil selskabslovens regler om fusion finde direkte anvendelse, herunder reglen om universalsuccession.

2.5. Bestyrelsens uafhængighed i sparekassefonde

2.5.1. Gældende ret

Bestemmelsen om bestyrelsernes sammensætning i sparekassefonde og andelskasseforeninger/fonde blev ændret med lov nr. 616 af 14. juni 2011 med ikrafttræden 1. januar 2012 med det formål at sikre reel uafhængighed mellem bestyrelsen i sparekassefonde og andelskasseforeninger/fonde (oprettet i medfør af § 207) og det underliggende sparekasseaktieselskab eller andelskasseaktieselskab. Baggrunden for ændringen var flere sager, hvor personsammenfald mellem de to bestyrelser havde betydet, at en fond havde været brugt til at tilgodese et pengeinstitut på bekostning af fondens selvstændige interesser. Medlemmer af bestyrelsen for eller ansatte i sparekasseaktieselskabet eller andelskasseaktieselskabet må ifølge de gældende regler ikke udpege eller udgøre et flertal af medlemmerne af bestyrelsen for fonden eller foreningen. Tilsvarende gælder for medlemmer af bestyrelsen for eller ansatte i fondens eller foreningens datterselskaber eller associerede virksomheder.

2.5.2. Baggrunden for forslaget

Der har vist sig at være behov for en præcisering af de bestemmelser, der trådte i kraft 1. januar 2012, idet visse sparekassefonde efter lovændringen har ønsket at lade andre organer, f.eks. repræsentantskabet i det underliggende sparekasseaktieselskab udpege flertallet i bestyrelsen for fondene.

Dette vil stride mod formålet om at sikre reel uafhængighed, idet fondens bestyrelse da stadig vil være udpeget af repræsentanter for det underliggende sparekasseaktieselskab.

2.5.3. Forslagets indhold

Bestemmelsen præciseres, således at det klart fremgår, at flertallet i en sparekassefond eller andelskasseforening/fonds bestyrelse heller ikke må udpeges eller udgøres af det underliggende sparekasseaktieselskab eller andelskasseaktieselskabs repræsentantskab/medlemmer af repræsentantskabet eller af andre repræsentative organer. Endvidere præciseres det, at flertallet af fondens eller foreningens bestyrelse ikke må udpeges eller udgøres af generalforsamlingen i det underliggende sparekasseaktieselskab eller andelskasseaktieselskab.

2.6. Ændring af reglerne om optagelse af lånemidler til brug for understøttelse af særligt dækkede obligationer m.v.

2.6.1. Gældende ret

Hidtil har institutter med tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer alene kunnet optage lånemidler som seniorgæld med en vis fortrinsstilling i konkurs, også benævnt ”junior covered bonds”, til brug for at stille supplerende sikkerhed for obligationsudstedelsen, når lånegrænserne på ydede lån var overskredet.

Baggrunden herfor er krav i det omarbejdede kreditinstitutdirektiv 2006/48/EF om, at de udstedte særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer skal være dækket af summen af pantebreve eller andre tilladte aktiver inden for de belåningsgrænser, som direktivet angiver. Hvis de ikke er det, skal instituttet supplere med yderligere sikkerhed i form af tilførsel af særligt sikre aktiver, eksempelvis statsobligationer.

De nuværende reglers begrænsning af formålet med sådanne lånemidler til kun at gælde supplerende sikkerhedsstillelse har betydet, at institutterne ikke med hjemmel i lovgivningen har kunnet optage lånemidler med en vis fortrinsstilling til brug for f.eks. at imødekomme kreditvurderingsbureauers krav i form af såkaldte ”commitments” om kapitalforstærkning generelt af et kapitalcenter eller register.

Realkreditinstitutter har heller ikke kunnet anvende reglerne om optagelse af lånemidler med en vis fortrinsstilling i form af seniorgæld (junior covered bonds) på deres udstedelser af traditionelle realkreditobligationer.

2.6.2. Baggrunden for forslaget

Baggrunden for forslaget, er et ønske om at give institutter med tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer mulighed for også at optage lånemidler med en vis fortrinsstilling til generel forstærkning af overdækningen i de enkelte kapitalcentre eller registre. Dette vil styrke institutterne og dermed eksempelvis sikre bedre rating.

For realkreditinstitutter betyder forslaget endvidere, at realkreditinstitutter fremover også kan optage lånemidler med en vis fortrinsstilling til brug for understøttelse af de traditionelle realkreditobligationer, som ikke, i modsætning til særligt dækkede obligationer, er pålagt krav om supplerende sikkerhedsstillelse i tilfælde af, at et lån overstiger lånegrænsen.

2.6.3. Forslagets indhold

Med lovforslaget foreslås det at udvide anvendelsesområdet for optagelse af lånemidler med en vis fortrinsstilling i form af seniorgæld (junior covered bonds) til også at omfatte generel forstærkning af overdækningen i de enkelte kapitalcentre og registre. For realkreditinstitutter udvides muligheden for at optage sådanne lånemidler til også at kunne anvendes overfor realkreditobligationer.

2.7. Finanstilsynet udgifter til advokater og retssagsomkostninger

2.7.1. Gældende ret

I 2010 blev der i lov om finansiel virksomhed, indsat en mulighed for at Finanstilsynet kan dække omkostningerne til Kammeradvokaten via de afgifter, der årligt opkræves fra virksomhederne under tilsyn. Muligheden blev indsat som en følge af, at den finansielle krise har haft den konsekvens, at der har været store udsving i Finanstilsynets udgifter til Kammeradvokaten. Størrelsen af udgiften til Kammeradvokaten kan Finanstilsynet således ikke forudse og tage forbehold for ved udarbejdelse af budgetter.

2.7.2. Baggrunden for forslaget

Finanstilsynet kan have behov for at benytte anden advokatbistand end Kammeradvokaten, fx i de tilfælde, hvor Kammeradvokaten ikke har tilstrækkelige kompetencer, hvor der foreligger en interessekonflikt (inhabilitet) eller hvor der foreligger andre rimelige grunde. Af den gældende Kammeradvokataftale fremgår det, at Kammeradvokaten har pligt til at udføre alle retssager og andre advokatopgaver for samtlige statsinstitutioner. Der er imidlertid i henhold til Kammeradvokataftalen mulighed for at anvende andre advokater, bl.a. i tilfælde hvor Kammeradvokaten ikke besidder tilstrækkelige kompetencer. De sager, hvor Finanstilsynet som oftest har brug for advokatbistand, er i sager, som er særegne på det finansielle område, til hvilke der kræves særlige faglige forudsætninger for at løse. Hvis der benyttes andre advokater end Kammeradvokaten, kræver dette i henhold til Kammeradvokataftalen godkendelse fra Finansministeriet. Muligheden for at der kan opstå behov for at benytte andre advokater gør, at bestemmelsen om opkrævning af afgifter fra virksomheder under tilsyn bør præciseres.

Der kan være store udsving i Finanstilsynets udgifter til Kammeradvokaten såvel som til andre advokater og til retssagsomkostninger, hvorfor Finanstilsynet ikke kan forudse og tage forbehold herfor ved udarbejdelse af budgetter. Det er derfor hensigtsmæssigt at tillægge disse omkostninger til

den årlige afgiftsopkrævning ultimo året, således at denne reguleres med sidste års udgifter til advokater og retssagsomkostninger.

2.7.3. Forslagets indhold

Med lovforslaget præciseres, at udgifter til Kammeradvokaten såvel som til andre advokater kan dækkes via de afgifter, der opkræves fra virksomhederne under tilsyn. Finanstilsynet er - lige som andre statslige myndigheder - omfattet af Kammeradvokataftalen, som er en aftale indgået mellem Finansministeriet og Kammeradvokaten. Der er i henhold til Kammeradvokataftalen mulighed for i særlige situationer og efter aftale med Finansministeriet at anvende andre advokater end Kammeradvokaten selv.

Det foreslås, at opkrævningen fra virksomhederne reguleres ultimo året med sidste års udgifter til Kammeradvokaten og andre advokater. Med lovforslaget foreslås endvidere, at Finanstilsynet kan dække udgifterne til retssagsomkostninger, via de afgifter, der opkræves fra virksomhederne under tilsyn. Der kan ske dækning af udgifterne i tilfælde, hvor en fysisk eller juridisk person har anlagt sag mod Finanstilsynet og ved en eventuel anke af en sådan sag. Det samme gælder, hvis den pågældende person ved lov kan forlange, at tilsynet indbringer sagen for domstolene. Ved retssagsomkostninger forstås omkostninger pålagt Finanstilsynet i forbindelse med behandlingen af et søgsmål ved domstolene, herunder omkostninger til statskassen.

2.8. Udvidelse af partsbegrebet

2.8.1. Gældende ret

Partsbegrebet i lov om finansiel virksomhed § 355 er et særligt partsbegreb i forhold til forvaltningslovens partsbegreb. Som part i forhold til Finanstilsynet anses den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed, den udenlandske finansielle virksomhed eller den udenlandske finansielle holdingvirksomhed, som Finanstilsynets afgørelse retter sig imod. Bestemmelsens stk. 2 og 3 indeholder en udtømmende liste over hvem, der udover den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed kan anses for at være part i en sag i forhold til Finanstilsynet.

Derudover gælder der særlige bestemmelser i Finanstilsynets sager om regnskabskontrol og om videregivelse af fortrolige oplysninger.

Efter § 355, stk. 3, får en person med særlig tilknytning til en finansiel virksomhed partsstatus i sin egen sag, hvis Finanstilsynets afgørelser retter sig direkte mod den pågældende, f.eks. hvis Finanstilsynet udsteder påbud eller påtaler forhold, der retter sig mod den pågældende.

De omhandlede personer er bestyrelsesmedlemmer, den ansvarshavende aktuar, revisorer, direktører eller andre ledende medarbejdere i en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed, en udenlandsk finansiel virksomhed eller en udenlandsk finansiel holdingvirksomhed. Derudover er likvidator og administrator af en livsforsikringsbestand omfattet.

2.8.2. Baggrunden for forslaget

Med lov nr. 577 af 6. juni 2007 indførtes der adgang for pengeinstitutter til under nærmere givne forudsætninger at udstede særligt dækkede obligationer. Regelsættet herom blev indsat i lov om finansiel virksomhed.

Lov om finansiel virksomhed regulerer behandlingen af særligt dækkede obligationer, hvis Finanstilsynet enten inddrager pengeinstituttets tilladelse til at drive virksomhed, eller der indledes kon-

kursbehandling. Reglerne gælder tilsvarende, hvis pengeinstituttets tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer inddrages.

Reglerne fastslår, at Finanstilsynet skal sørge for, at pengeinstituttets tilbagebetaling til indehaverne af særligt dækkede obligationer tages under administration, og at der udpeges en administrator. Finanstilsynet fører tilsyn med administrationsboet.

Med lov nr. 579 af 1. juni 2010 blev der indført en række bestemmelser, der nærmere fastlægger administrators beføjelser og pålægger administrator en række forpligtelser.

2.8.3. Forslagets indhold

Det foreslås, at administrator i et administrationsbo for særligt dækkede obligationer skal have partsstatus i sin egen sag, hvis Finanstilsynet træffer en afgørelse, der retter sig direkte mod administrator.

Administrator i et administrationsbo for særligt dækkede obligationer har en række forpligtelser i forbindelse med administrationen af boet, og det vil derfor være relevant at tildele administrator partsstatus i forhold til evt. afgørelser, som Finanstilsynet måtte træffe i denne sammenhæng, hvor administrator er afgørelsens adressat.

2.9. Forbud mod at anvende køn ved beregning af præmier og ydelser

2.9.1. Gældende ret

Det følger af lov om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med forsikring, pension og lignende finansielle ydelser, at det skal være muligt at anvende køn som afgørende faktor ved risikovurderingen på et statistisk grundlag. Ved vedtagelsen af reglen blev der lagt afgørende vægt på, at aftalefriheden er et grundlæggende element i dansk ret. Herudover blev der lagt vægt på, at der ville være risiko for, at danske virksomheder i forhold til udenlandske virksomheder blev stillet dårligere konkurrencemæssigt, hvis der i stedet indførtes et ufravigeligt krav om, at anvendelsen af køn som faktor ikke måtte føre til forskelle i enkeltpersoners præmier og ydelser.

2.9.2. Baggrunden for forslaget

EU-domstolen afsagde den 1. marts 2011 en afgørelse om, at artikel 5, stk. 2, i direktiv 2004/113/EF af 13. december 2004, om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med adgang til og levering af varer og tjenesteydelser, er ugyldig med virkning fra den 21. december 2012 (sag C-236/09).

Artikel 5 regulerer brugen af aktuarmæssige faktorer vedrørende køn ved levering af forsikring og lignende finansielle ydelser, og det fremgår af bestemmelsen, at anvendelse af køn som en aktuarmæssig faktor ved beregning af præmier og ydelser ikke må føre til forskelle i enkeltpersoners præmier og ydelser.

I artikel 5, stk. 2, gives der mulighed for at fravige disse regler ved at tillade, at medlemsstaterne kan opretholde forholdsmæssigt afpassede forskelle i enkeltpersoners præmier og ydelser. Det kan ske, hvis anvendelsen af køn er en afgørende faktor ved risikovurderingen, der er baseret på relevante og nøjagtige aktuarmæssige og statistiske data.

Ligesom Danmark har også Belgien valgt at tillade kønsdifferentiering ved beregningen af præmier og ydelser. Dette førte til, at forbrugerorganisationen Test-Achats anlagde sag i Belgien, og den sag har resulteret i Domstolens præjudicielle afgørelse 1. marts 2011.

Domstolen fandt, at direktivbestemmelsen strider mod gennemførelsen af målsætningen om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beregning af forsikringspræmier og ydelser. Det er ellers formålet med direktivet, som defineret af lovgiveren på forsikringsområdet. Dermed er undtagelsen i artikel 5, stk. 2, uforenelig med artikel 21 og 23 i EU's charter om grundlæggende rettigheder.

EU-Kommissionen udsendte den 22. december 2011 ”Retningslinjer for anvendelsen af Rådets direktiv 2004/113/EF på forsikringsområdet i lyset af Den Europæiske Unions Domstols dom i sag C-236/09 (Test-Achats)”. Af retningslinjerne fremgår det, at unisex-reglen i artikel 5, stk. 1, fra den 21. december 2012 skal anvendes uden undtagelse ved beregning af enkeltpersoners præmier og ydelser i nye kontrakter.

2.9.3. Forslagets indhold

Det foreslås at ophæve den bestemmelse i lov om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med forsikring, pension og lignende finansielle ydelser, der svarer til den direktivbestemmelse, som EU-Domstolen har kendt ugyldig. Herved fjernes muligheden for at gøre forskel mellem kvinder og mænd i forbindelse med tegning af skadesforsikringer og private livsforsikringer, selvom anvendelsen af køn er en afgørende aktuariemæssig og statistisk faktor ved risikovurderingen. Det betyder, at forsikringselskaberne ikke længere må gøre forskel på den præmie, som mænd og kvinder betaler for den samme forsikring eller mellem den ydelse, som mænd og kvinder får for den samme præmie. Ved at gennemføre ændringen efterlever Danmark EU-Domstolens afgørelse af 1. marts 2011.

2.10. Konvertering af pensionstilsagn i ATP-ordningen

2.10.1. Gældende ret

Lige siden indførelsen af ATP-ordningen i 1964 er metoden til beregning af medlemmernes pensionstilsagn fremgået af ATP-loven med tilhørende bekendtgørelser. ATP anvender det enkelte medlems folkepensionsalder til at beregne pågældendes pensionstilsagn. Pensionstilsagnet udstedes for et år af gangen. ATP udregner en gang årligt, hvor meget medlemmerne er garanteret i pension pr. indbetalte 100 kr. Denne beregning er afhængig af en række faktorer, herunder særligt den til en hver tid fastsatte pensionsalder. Med den nuværende lovgivning har beskæftigelsesministeren ikke hjemmel til at udstede en bekendtgørelse om konvertering af pensionstilsagn ved ændring af folkepensionsalderen.

2.10.2. Baggrunden for forslaget

Forslaget fremsættes som konsekvens af, at det med vedtagelsen af Tilbagebetrækningsreformen i december 2011 blev besluttet at fremrykke den gradvise forhøjelse af folkepensionsalderen, som blev vedtaget med Velfærdsreformen i 2006. Med fremrykningen bliver folkepensionsalderen hævet med et halvt år om året fra 65 år i 2019 til 67 år i 2022.

Med vedtagelsen af Tilbagebetrækningsreformen blev det desuden besluttet at fastholde Velfærdsreformens mulighed for, at folkepensionsalderen kan blive forhøjet yderligere med virkning fra 2030 og derefter hvert 5. år, hvis danskernes levetid fortsat stiger.

Som konsekvens af fremrykningen af forhøjelsen af pensionsalderen i Velfærdsreformen har personer født mellem 1954 og 1960 ved lov fået deres pensionsalder forhøjet med 1 år fra 1. januar 2012. Derfor er der for 2012 og fremefter et løbende behov for at kunne konvertere de allerede afgivne pensionstilsagn, der er afgivet på baggrund af senere ændrede pensionsaldrer, således at de berørte årgange kompenseres for en de facto udskydelse af udbetalingen af ATP Livslang Pension.

ATP Livslang Pension er en lovreguleret pensionsordning, hvor bidragspligten som udgangspunkt er obligatorisk for medlemmerne, og reglerne for beregning af medlemmernes pensionstilsagn bør derfor være fastsat ved lov eller bekendtgørelse og dermed være offentligt tilgængelige.

2.10.3. Forslagets indhold

Det foreslås, at beskæftigelsesministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om konvertering af allerede afgivne pensionstilsagn, således at disse beregnes på baggrund af den til enhver tid gældende folkepensionsalder. Dette vil betyde, at det til enhver tid vil være muligt på baggrund af ATP-loven og de tilhørende bekendtgørelser at regne sig frem til den udbetalte pension ud fra de indbetalte bidrag.

2.11. Short-selling-forordningen

2.11.1. Gældende ret

Short selling betyder et salg af finansielle aktiver, som sælger ikke selv ejer på salgstidspunktet. Short selling kan eksempelvis ske ved, at en markedsdeltager for en periode låner en konkret aktiebeholdning af en investor mod en betaling. Aktierne sælges herefter på markedet. På det tidspunkt, hvor markedsdeltageren er forpligtet til at tilbagelevere de lånte aktier, køber markedsdeltageren aktier i markedet. Hvis det er gået som forventet, og kursen er faldet, kan aktierne nu købes billige. Aktierne afleveres tilbage til investor, og markedsdeltageren har herved tjent kursforskellen mellem salgs- og købstidspunktet. Short selling kan også medføre tab for markedsdeltageren, hvis aktierne er steget på tidspunktet, hvor de tilbagekøbes.

”Naked” short selling betyder, at sælgeren på tidspunktet for salget ikke har lånt de aktier, der sælges, eller ikke har sikret sig, at de kan lånes. Hvis sælgeren ikke køber eller låner aktierne og leverer disse til køberen inden den almindelige handelsfrist (typisk 3 dage), så fejler transaktionen (”fail to deliver”). Sælgeren har mulighed for at profitere af, at kursen på aktien eventuelt falder.

Der gælder et forbud mod short selling i aktier, der er optaget til handel på et reguleret marked og udstedt af pengeinstitutter med tilladelse efter § 7 i lov om finansiel virksomhed.

2.11.2. Baggrunden for lovforslaget

Baggrunden for lovforslaget er Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 236/2012/EU af 14. marts 2012 om short selling og visse aspekter af credit default swaps (short-selling-forordningen). Forordningen er et af de initiativer, som Kommissionen har sat i værk som opfølgning på den finansielle krise, fordi Kommissionen vurderer, at korte positioner kan skabe uro på de finansielle markeder. Det er denne potentielle uro, man med forordningen forsøger at begrænse og kontrollere. Short-selling-forordningens overordnede formål er således at sikre, at der indføres ensartede oplysningsforpligtelser på en række værdipapirer i hele EU, idet der i dag findes forskellige oplysningsforpligtelser i de forskellige lande. Short-selling-forordningen vedrører det forhold, at investorerne tager korte dækkede eller udækkede positioner i aktier, statsobligationer og credit default swaps i statsgældsobligationer. Forordningens sikrer, at de relevante myndigheder samt de finansielle markeder får viden om disse korte positioner, således at relevante myndigheder har mulighed for at

overvåge markedet og tage initiativer, hvis markedsforholdene udvikler sig ugunstigt, således at der er risiko for, at der opstår uro på de finansielle markeder. Efter forordningen er fysiske og juridiske personer forpligtet til ved overskridelsen af visse i forordningen nærmere definerede tærskler at meddele den korte position til den kompetente myndighed eller offentliggøre den korte position til markedet. Denne meddelelsespligt eller offentliggørelsespligt betyder, at myndigheder har mulighed for bedre at overvåge disse markeder.

Det foreslås at gennemføre regler, der sikrer, at Finanstilsynet kan føre tilsyn med overholdelsen af short-selling-forordningen, og sikrer retshåndhævelse for overtrædelse af forordningen.

2.11.3. Forslagets indhold

Det foreslås at ændre reglerne om tilsyn i lov om værdipapirhandel m.v. til også at omfatte tilsyn med short-selling-forordningen. Derudover vil der blive udstedt en bekendtgørelse om sanktioner for overtrædelse af forordningen. Det betyder, at overtrædelser af forordningens bestemmelser om blandt andet meddelelse til de kompetente myndigheder sanktioneres.

2.12. EMIR-forordningen

2.12.1. Gældende ret

Et over-the-counter-derivat (OTC-derivat) er et afledt finansielt instrument, der ikke handles på en børs eller et tilsvarende reguleret marked. I dag registreres handler med OTC-derivater i udgangspunktet kun hos de to parter i handlen.

Finanstilsynet fører tilsyn med forretninger med OTC-derivater i finansielle virksomheder. Finanstilsynet fører ligeledes tilsyn med danske clearingcentraler, mens udenlandske clearingcentraler kan opnå godkendelse som godkendt udenlandsk clearingcentral. Ikke-finansielle virksomheders forretninger med OTC-derivater er derimod ikke reguleret, idet de dog i en vis udstrækning er omfattet af den børsretlige lovgivning.

2.12.2. Baggrunden for forslaget

G20-landene har vedtaget at regulere OTC-derivatmarkedet senest ved udgangen af 2012 med det formål at øge den finansielle stabilitet. Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. xx/xx af xx.xx 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR-forordningen) skal sikre denne regulering inden for EU gennem øgede krav til gennemsigtighed og risikostyring ved forretninger med OTC-derivater samt krav til centrale modparter og transaktionsregistre.

Myndighederne i Danmark såvel som på EU plan har imidlertid ikke et samlet overblik over omfanget af derivatkontrakter. Tilsvarende har andre markedsdeltagere ikke tilstrækkeligt kendskab til handlerne. Forordningen stiller krav om indberetning og clearing, hvilket skal sikre større gennemsigtighed. Den skal samtidig mindske risikoen modparterne imellem for derved at bidrage til den finansielle stabilitet. Indberetning skal ske til et transaktionsregister, mens clearing skal ske via en central modpart. En central modpart er et selskab, der indtræder i en handel som modpart for både køber og sælger for derved at garantere for handlens gennemførsel.

Forordningen indeholder krav om indberetning, clearing og anden form for risikostyring.

Forordningen finder anvendelse for finansielle og ikke-finansielle modparter, centrale modparter, og transaktionsregistre. Disse er defineret i forordningen. Medlemmer af Det Europæiske System af Centralbanker og nationale organer med lignende funktioner er undtaget fra forordningen, mens

visse europæiske multilaterale udviklingsbanker og offentlige enheder kun er omfattet af indberetningsforpligtelse.

2.12.3. Forslagets indhold

Efter EU-retten gælder forordninger umiddelbart i medlemsstaterne og skal derfor ikke implementeres i national lovgivning. For at sikre, at Danmark lever op til sine forpligtelser efter forordningen, er det dog nødvendigt at ophæve visse eksisterende regler, eksempelvis om godkendelse af udenlandske clearingcentraler, ligesom der skal fastsættes regler om tilladelse til og tilsyn med centrale modparter i henhold til forordningen. Endelig skal der med forslaget fastsættes regler, der sikrer overholdelse af forordningen, samt sikrer mulighed for administrative foranstaltninger og sanktioner i forbindelse med overtrædelser af forordningen.

Det foreslås, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed i forhold til forordningen. Som kompetent myndighed træffer Finanstilsynet afgørelse om tilladelser til centrale modparter og fører tilsyn med forordningens overholdelse med undtagelse af den del, der er underlagt Den Europiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndigheds (ESMAs) kompetence.

Der foreslås indsat regler om inddragelse af Fondsrådet i sager af principiel karakter. Tavshedspligtsreglerne i lov om værdipapirhandel m.v. foreslås ændret som følge af, at forordningen forpligter Finanstilsynet til at udveksle oplysninger med andre myndigheder, der varetager opgaver efter forordningen. Endvidere foreslås administrativ klageadgang, for så vidt angår tilladelse som central modpart, afskåret. En afgørelse kan dog stadig indbringes for de almindelige domstole.

Det foreslås, at der foretages ændringer i sanktionsbestemmelserne i lov om værdipapirhandel m.v., der gør det muligt at give påbud og sanktionere overtrædelser af forordningen. Det følger af forordningen, at sanktionsvalget som udgangspunkt tilkommer medlemsstaterne, men administrative bøder skal kunne anvendes på visse overtrædelser af forordningen. Hjemlen i lov om værdipapirhandel m.v. § 93, stk. 5, vil blive anvendt til at udstede en bekendtgørelse om sanktioner for overtrædelse af forordningen. Endelig foreslås det, at der gives særskilt hjemmel til offentliggørelse af sanktioner og påbud.

2.13. SEPA-forordningen

2.13.1. Gældende ret

Der findes i dag ikke i dansk ret regler om tilsyn med Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 260/2012/EU om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro. Forordningen indeholder dog også ændringer af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009/EF om grænseoverskridende betalinger i euro, som lov om betalingstjenester og elektroniske penge indeholder regler om tilsyn med.

2.13.2. Baggrunden for forslaget

Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 260/2012/EU af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning nr. 924/2009/EF om grænseoverskridende betalinger i euro (SEPA-forordningen) trådte i kraft den 31. marts 2012. Bestemmelserne om håndhævelse af forordningen skal være gennemført i national ret senest den 1. februar 2013.

Single Euro Payments Area (SEPA) er betegnelsen for planerne om et fælles europæisk detailbetalingsområde i euro. Formålet er at gøre elektroniske eurobetalinger inden for EU/EØS let tilgænge-

lige og forbrugervenlige. Elektroniske betalinger kan f.eks. være bankoverførsler eller brug af betalingskort. I SEPA skal borgeres og virksomheders grænseoverskridende betalinger gennemføres på samme vilkår og lige så effektivt, som var der tale om nationale betalinger.

Forordningen har derimod ikke til formål at regulere betalinger via betalingskort som f.eks. dankortet.

2.13.3. Forslagets indhold

Det foreslås, at bestemmelser om håndhævelse og sanktionering af forordningen indsættes i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, og at tilsynet med forordningen henlægges til henholdsvis Finanstilsynet og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, svarende til de to myndigheders nationale kompetencer.

Det foreslås endvidere, at de sanktioner, der findes i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, skal finde anvendelse på overtrædelser af forordningen.

3. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Forslaget vedrørende ændrede regler for fusioner forventes at kunne medføre fusion af flere finansielle virksomheder, hvilket vil kunne medføre et øget sagsbehandlingsbehov i både Finanstilsynet og Erhvervsstyrelsen. De økonomiske konsekvenser heraf forventes dog at kunne blive holdt inden for de eksisterende økonomiske rammer.

Finanstilsynet får endvidere en række nye opgaver som følge af henholdsvis short-selling-forordningen, EMIR-forordningen og SEPA-forordningen. Disse opgaver og dermed det øgede ressourcebehov følger direkte af forordningerne, der er direkte anvendelig i Danmark. Lovforslagets bestemmelser forventes ikke at medføre øget ressourcebehov for Finanstilsynet. De økonomiske konsekvenser af henholdsvis short-selling- og EMIR-forordningen finansieres i øvrigt via afgifter fra branchen. De økonomiske konsekvenser af SEPA-forordningen vil blive holdt inden for de eksisterende økonomiske rammer.

Eventuelle øvrige økonomiske konsekvenser af lovforslaget forventes at kunne blive afholdt inden for de eksisterende økonomiske rammer.

4. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Forslaget indeholder bestemmelser vedrørende inflationsregulering af beløbsgrænser. Denne del af forslaget vurderes at have erhvervsøkonomiske konsekvenser svarende til forrentningen af forhøjelsen af den kapital, der skal dække minimumskapitalkravet. Det vil dog kun være relevant for de af livs- og skadesforsikringselskaberne og de tværgående pensionskasser, for hvem minimumskapitalkravet er relevant. Forhøjelsen af solvenskravet for skadesforsikringselskaber vil også betyde erhvervsøkonomiske konsekvenser på samme måde som nævnt ovenfor.

Forslaget vedrørende ændrede regler for fusioner vurderes at kunne have positive administrative og økonomiske konsekvenser for erhvervslivet, fordi det bliver muligt for spare- og andelskasser at anvende reglen om universalsuccession.

Forslaget vedrørende dækning af Finanstilsynets udgifter til advokater og sagsomkostninger vil i tilfælde af en stigning i disse udgifter have økonomiske konsekvenser for erhvervslivet, der ifølge

forslaget vil blive finansieret via afgifter fra branchen. Finanstilsynet vil som følge heraf kunne afkræve højere afgifter fra virksomhederne under tilsyn.

De forslag, der følger af henholdsvis short-selling-forordningen, EMIR-forordningen og SEPA-forordningen, medfører ikke i sig selv økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet. Konsekvenserne for erhvervslivet fremgår derimod af forordningerne, der er direkte anvendelige i Danmark. Lovforslaget indeholder således de nødvendige lovtekniske ændringer, så den danske lovgivning opfylder forordningernes krav, men forslaget indeholder ikke selvstændige krav til virksomhederne.

Ændringerne i ATP's it-systemer i forbindelse med konverteringen af pensionstilsagnene vurderes at ville koste ca. 500.000 kr. for ATP.

Forslaget har været sendt til Erhvervsstyrelsens Center for kvalitet i ErhvervsRegulering (CKR) med henblik på en vurdering af, om der skal foretages en måling af de administrative konsekvenser for erhvervslivet inden lovforslaget kan fremsættes. CKR vurderer, at lovforslaget ikke medfører administrative løbende byrder i væsentlig omfang, og at der derfor ikke skal foretages en måling af de administrative konsekvenser for erhvervslivet inden lovforslaget kan fremsættes.

5. De administrative konsekvenser for borgere

Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke konsekvenser for miljøet.

7. Ligestillingsmæssige konsekvenser

Lovforslaget vil medføre fuld ligebehandling mellem kvinder og mænd i forbindelse med indgåelse af aftaler om tegning af skadesforsikringer og private livsforsikringer.

Køn er i dag en vigtig faktor ved risikovurderingen for bl.a. motorkøretøjsforsikring, private livs- og sygeforsikringer. Det er sandsynligt, at overgangen til ikke-kønsrelateret fastsættelse af præmier inden for bl.a. disse forsikringsprodukter vil få indvirkning på præmierne og/eller ydelserne på individuelt plan for kvinder og mænd. Præmierne vil således kunne stige eller falde for nogle forbrugere afhængigt af det enkelte forsikringsprodukt.

8. Forholdet til EU-retten

Pligten til at regulere minimumskapitalkravene til livs- og skadesforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, genforsikringsselskaber og captivegenforsikringsselskaber samt til at forhøje beløbsgrænserne i det procentuelle solvenskrav i skadesforsikringsvirksomhed følger af følgende bestemmelser: Artikel 30 i direktiv 2002/83/EF om livsforsikring, artikel 41 i direktiv 2005/68/EF om genforsikringsvirksomhed og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 92/49/EØF samt direktiv 98/78/EF og 2002/83/EF og af artikel 1, nr. 5, i direktiv 2002/13/EF om ændring af direktiv 73/239/EØF om skadesforsikringsselskaber. Det fremgår, at beløbsgrænserne i det procentuelle solvenskrav og minimumskapitalkravene for forsikringsselskaberne årligt skal vurderes med henblik på en eventuel regulering af beløbene. Vurderingen skal tage hensyn til ændringerne i det europæiske forbrugerprisindeks. De foreslåede forhøjelser er i overensstemmelse med den beslutning, European Insurance and Occupational Pensions Committee (EIOPC) traf den 24. november 2011.

En ændring af reglerne vedrørende koncernbestemmelser er indsat som følge af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat.

Forslaget gennemfører endvidere foranstaltninger, der er nødvendige til opfyldelse af Europa Parlamentet og Rådets forordning nr. 236 af 14. marts 2012 om short selling og visse aspekter ved credit default swaps, til opfyldelse af Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. xxx/xxx af xx. Xxx 2012 (EMIR-forordningen) samt til opfyldelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 260/2012/EU om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009.

Lovforslagets bestemmelser på ligestillingsområdet er en konsekvens af EU-Domstolens afgørelse af 1. marts 2011 i sag C-236/09 (Test-Achats) og en vejledning af 22. december 2011 fra EU-Kommissionen, hvorefter unisex-reglen i artikel 5, stk. 1, skal anvendes uden undtagelse ved beregning af enkeltpersoners præmier og ydelser i nye kontrakter.

9. Hørte myndigheder og organisationer

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner		<p>Finanstilsynet får en række nye opgaver som følge af henholdsvis short-selling-forordningen, EMIR-forordningen og SEPA-forordningen. Disse opgaver og dermed det øgede ressourcebehov følger direkte af forordningerne, der er direkte anvendelig i Danmark. Lovforslagets bestemmelser forventes ikke at medføre øget ressourcebehov for Finanstilsynet. De økonomiske konsekvenser af henholdsvis short-selling- og EMIR-forordningen finansieres i øvrigt via afgifter fra branchen.</p> <p>De økonomiske konsekvenser af SEPA-forordningen og eventuelle økonomiske konsekvenser af lovforslagets øvrige dele vil blive holdt inden for de eksisterende økonomiske</p>

<p>Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet</p>	<p>Forslaget vedrørende ændrede regler for fusioner vurderes at kunne have positive administrative og økonomiske konsekvenser for erhvervslivet, fordi det bliver muligt for spare- og andelskasser at anvende reglen om universalsuccession.</p>	<p>rammer.</p> <p>Forslaget indeholder bestemmelser vedrørende inflationsregulering af beløbsgrænser. Denne del af forslaget vurderes at have erhvervsøkonomiske konsekvenser svarende til forrentningen af forhøjelsen af den kapital, der skal dække minimumskapitalkravet. Det vil dog kun være relevant for de af livs- og skadesforsikringsselskaberne og de tværgående pensionskasser, for hvem minimumskapitalkravet er relevant. Forhøjelsen af solvenskravet for skadesforsikringsselskaber vil også betyde erhvervsøkonomiske konsekvenser på samme måde som nævnt ovenfor.</p> <p>Forslaget vedrørende dækning af Finanstilsynets udgifter til advokater og sagsomkostninger vil i tilfælde af en stigning i disse udgifter have økonomiske konsekvenser for erhvervslivet, der ifølge forslaget vil blive finansieret via afgifter fra branchen. Finanstilsynet vil som følge heraf kunne afkræve højere afgifter fra virksomhederne under tilsyn.</p> <p>De forslag, der følger af henholdsvis short-sellingforordningen, EMIR-forordningen og SEPA-forordningen, medfører ikke i sig selv økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet, da disse fremgår af forordningerne, der er direkte anvendelige i Danmark.</p> <p>Ændringerne i ATP's it-</p>
--	---	--

		systemer i forbindelse med konverteringen af pensionstilsagnene vurderes at ville koste ca. 500.000 kr. for ATP.
Miljømæssige konsekvenser	-	-
Administrative konsekvenser for borgerne	-	-
Forholdet til EU-retten	<p>Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat, EU-Tidende 2011, nr. L 329, side 113. Lovforslaget indeholder endvidere bestemmelser, som er nødvendige for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 236/2012/EU af 14. marts 2012 om short selling og visse aspekter af credit default swaps, EU-Tidende 2012, nr. L 86, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 260/2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kredit-overførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, EU-Tidende 2012, nr. L 94, side 22, samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr... af ... om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, EU-Tidende 2012, nr. L xx, side xxx.</p> <p>Lovforslaget indeholder endvidere ændringer som følge af EU-Domstolens afgørelse af 1. marts 2011 i sag C-236/09 (Test-Achats).</p>	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (lov om finansiel virksomhed fodnoten)

Ændringen er en konsekvens af, at der med lovforslaget foreslås gennemført dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat (EU-Tidende 2011, nr. L 329, side 113).

Til nr. 2 (lov om finansiel virksomhed § 1, stk. 2)

Den foreslåede ændring af § 1, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed er en følge af forslaget om, at finansielle holdingvirksomheder og visser personer tilknyttet disse pålægges en pligt til at informere Finanstilsynet om forhold, der er af afgørende betydning for et datterselskabs fortsatte drift samt de tilfælde, hvor det må formodes, at den finansielle virksomhed ikke opfylder kapitalkravet eller solvensbehovet. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 5.

Til nr. 3 (lov om finansiel virksomhed § 39, stk. 8)

Det foreslås at indsætte et nyt *stk.* 8 i § 39. Den foreslåede ændring er en præcisering til den underretningspligt, der følger af *stk.* 6 og 7, og som blev indført med lov nr. 155 af 28. februar 2012. Underretningspligten i det gældende *stk.* 6 medfører, at finansielle virksomheder har pligt til på forhånd at meddele Finanstilsynet, såfremt de ønsker at udøve tjenesteydelser i et land uden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet ikke har indgået aftale med på det finansielle område. Således skal Finanstilsynet underrettes om, hvilket land aktiviteterne ønskes påbegyndt i, og hvilke aktiviteter der ønskes udøvet. Det følger videre af det gældende *stk.* 7, at finansielle virksomheder har pligt til at meddele Finanstilsynet om enhver ændring, der er meddelt efter *stk.* 6.

Formålet med underretningspligten er at sikre Finanstilsynet et fuldstændigt billede af virksomhedernes aktiviteter både inden for og uden for EU, hvilket giver et bedre grundlag at tilrettelægge tilsynsarbejdet ud fra. Efter de gældende bestemmelser i *stk.* 6 og 7 omfatter underretningspligten alle finansielle virksomheder, herunder forsikringsselskaber der udøver tjenesteydelsesvirksomhed omfattet af bilag 7 og 8.

Den information, der sikres tilført Finanstilsynet gennem underretningspligten, tilgår imidlertid allerede Finanstilsynet gennem det løbende tilsyn med forsikringsselskaber og gennem den praksis, der eksisterer for denne type virksomhed.

Da det på den baggrund ikke har været hensigten, at forsikringsselskaber, som har tilladelse til at udøve virksomhed i henhold til bilag 7 og 8, skulle være omfattet af underretningspligten, foreslås det i *stk.* 8, at sådanne virksomheder undtages fra underretningspligten.

Til nr. 4 (lov om finansiell virksomhed § 75, stk. 4)

Det foreslås at indsætte et nyt *stk.* 4 i § 75 i lov om finansiell virksomhed.

Efter den gældende § 75 i lov om finansiell virksomhed har en finansiell virksomhed, det enkelte medlem af bestyrelsen, en direktør og ansvarshavende aktuar i den finansielle virksomhed pligt til straks at meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold, der er af afgørende betydning for den finansielle virksomheds fortsatte drift. Bestemmelsen indeholder endvidere en indberetningspligt for et medlem af den finansielle virksomheds bestyrelse eller direktion, den eksterne revision eller den ansvarshavende aktuar i de situationer, hvor den nævnte personkreds må formode, at den finansielle virksomhed ikke opfylder kapitalkravet eller solvensbehovet.

Efter § 344, *stk.* 3, i lov om finansiell virksomhed skal Finanstilsynet tilrettelægge den sædvanlige tilsynsvirksomhed med henblik på at fremme den finansielle stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder. For at kunne sikre et hurtigt og effektivt tilsyn er Finanstilsynet afhængig af den information, som Finanstilsynet modtager fra virksomheder under tilsyn. § 75 i lov om finansiell virksomhed medvirker til at sikre, at Finanstilsynet orienteres inden, den finansielle virksomheds situation bliver så alvorlig, at der skal tages stilling til, om Finanstilsynet skal inddrage tilladelsen. Det er i forbindelse med tilsynet tillige relevant for Finanstilsynet at modtage oplysninger fra finansielle holdingvirksomheder om forhold i datterselskaber, som er finansielle virksomheder, således, at der sikres en hurtig og effektiv tilsynsvirksomhed.

Det foreslås derfor, at § 75, *stk.* 1-3, skal finde tilsvarende anvendelse for finansielle holdingvirksomheder, herunder pengeinstitutholdingvirksomheder, realkreditholdingvirksomheder, fondsmæglerholdingvirksomheder og investeringsforvaltningsholdingvirksomheder. Dette medfører en pligt for holdingvirksomheden til at videregive alle de i bestemmelsen anførte oplysninger om

forhold i et datterselskab, som er en finansiel virksomhed, til Finanstilsynet, som holdingvirksomheden måtte blive opmærksom på.

Efter den foreslåede ændring finder pligten til at oplyse Finanstilsynet om forhold, der er af afgørende betydning for den finansielle virksomheds fortsatte drift, tillige anvendelse for finansielle holdingvirksomheder samt det enkelte medlem af bestyrelsen, en direktør og den ansvarshavende aktuar i holdingvirksomheden. Tilsvarende gælder pligten til at foretage indberetning, hvis det formodes, at den finansielle virksomhed ikke opfylder kapitalkravet eller solvensbehovet, tillige for finansielle holdingvirksomheder, et medlem af holdingvirksomhedens bestyrelse eller direktion, den eksterne revision eller den ansvarshavende aktuar. Med den foreslåede ændring er det således den samme personkreds i finansielle virksomheder og holdingvirksomheder, som pålægges en indberetningspligt.

Der er ikke herudover tilsigtet en materiel ændring af bestemmelsen. Dette indebærer blandt andet, at de i bestemmelsen angivne tidsfrister finder anvendelse for holdingvirksomhederne. Indberetningen skal således foretages straks efter, at den indberetningspligtige er blevet gjort bekendt med det indberetningspligtige forhold.

Til nr. 5 og 6 (lov om finansiel virksomhed § 126, stk. 2, nr. 5, litra a og b)

Det foreslås at forhøje beløbsgrænserne for, hvornår det procentuelle solvenskrav i skadesforsikringsvirksomhed nedsættes. Forslaget indebærer, at solvenskravet vil stige lidt for større selskaber. Forslaget om regulering af beløbsgrænserne er i overensstemmelse med European Insurance and Occupational Pensions Committees (EIOPC) beslutning af 24. november 2011 om forhøjelse af satserne med virkning senest fra den 1. januar 2013. Satserne er forhøjet som følge af inflationen.

Beløbsstørrelserne i det procentuelle solvenskrav for skadesforsikringssselskaber inflationsreguleres fra 57,5 mio. euro til 61,3 mio. euro og fra 40,3 mio. euro til 42,9 mio. euro.

Til nr. 7 og 8 (lov om finansiel virksomhed § 126, stk. 2, nr. 6, 7 og 8)

Det foreslås, at beløbsgrænserne for minimumskapitalen for visse typer af forsikringsvirksomhed reguleres i overensstemmelse med European Insurance and Occupational Pensions Committees (EIOPC) beslutning af 24. november 2011 om forhøjelse af satserne med virkning senest fra den 1. januar 2013. Satserne er forhøjet som følge af inflationen.

Skadesforsikringssselskaber med ansvars-, kredit- eller kautionsforsikring (forsikringsklasserne 10-15) samt livsforsikringssselskaber og tværgående pensionskasser skal fremover have en minimumskapital på 3,7 mio. euro (mod i dag 3,5 mio. euro). Forsikringssselskaber og tværgående pensionskasser, der udbyder syge- og ulykkesforsikringer, kasko- eller godstransportforsikringer, forsikringer mod brand- og naturkræfter, andre skader på ejendomme, diverse økonomiske tab, retshjælpsforsikringer og assistance (forsikringsklasserne 1-9 og 16-18) skal have en minimumskapital på 2,5 mio. euro (mod i dag 2,3 mio. euro).

Til nr. 9 og 10 (lov om finansiel virksomhed § 126, stk. 2, nr. 9 og 10)

Det foreslås at forhøje minimumskapitalkravet på 3,2 mio. euro for forsikringssselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed, og minimumskapitalkravet på 1,1 mio. euro for captivegenforsikringssselskaber til henholdsvis 3,4 mio. euro og 1,2 mio. euro. Forslaget om regulering af beløbsgrænserne er i overensstemmelse med European Insurance and Occupational Pensions Committees

(EIOPC) beslutning af 24. november 2011 om forhøjelse af satserne med virkning senest fra den 1. januar 2013. Satserne er forhøjet som følge af inflationen.

Til nr. 11 (lov om finansiel virksomhed § 152 b)

Det foreslås, at lånemidler, der er optaget som seniorgæld, som har en vis fortrinsstilling i konkurs også skal kunne optages og anvendes til at øge kapitaloverdækningen i et register, hvorfra der udstedes særligt dækkede obligationer. Sådanne lånemidler benævnes ofte som junior covered bonds. Optagelse af lånemidler med en vis fortrinsstilling i konkurs skal således ikke længere alene være til brug for at stille supplerende sikkerhed for lån i registret, der ikke opfylder belåningsgrænserne, men også til brug for at øge den generelle overdækning.

Baggrunden for ændringen er et ønske om at give institutter, der udsteder særligt dækkede obligationer, mulighed for at forstærke kapitaloverdækningen i de enkelte registre. Sådanne institutter med tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer kan have et behov for at kunne optage sådanne lånemidler for eksempelvis at fastholde en given rating på et pengeinstituts registre, der udsteder særligt dækkede obligationer.

Til nr. 12 og 13 (lov om finansiel virksomhed §§ 205 og 206)

§ 205 vedrører erhvervs- og vækstministerens mulighed for at fastsætte regler om, at visse bestemmelser i selskabsloven kan finde anvendelse for så vidt angår sparekasser, andelskasser og gensidige forsikringsselskaber ved sammenlægninger. Ifølge forslaget ændres erhvervs- og vækstministerens bemyndigelse, således at ministeren kan fastsætte regler om at flere bestemmelser i selskabsloven kan anvendes i forhold til fusion af spare- og andelskasser indbyrdes og af gensidige forsikringsselskaber indbyrdes, samt i forhold til spare- og andelskasser eller gensidige forsikringsselskabers fusion med et kapitalselskab. Som konsekvens af forslaget vil det også være muligt at fastsætte tilsvarende regler for tværgående pensionskasser, da det følger af § 305, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at reglerne for gensidige livsforsikringsselskaber finder tilsvarende anvendelse for de tværgående pensionskasser.

Formålet med den nye hjemmel er at gøre det mere smidigt for finansielle virksomheder at fusionere. Det er hensigten, at de regler, der skal fastsættes i bekendtgørelse vil minde om reglerne i selskabslovens kapitel 15 og 16 om fusioner. Kapitel 15 og 16 i selskabsloven indeholder dog tillige regler om spaltning af kapitalselskaber. Disse regler kan ikke anvendes på virksomheder omfattet af § 205. Hvis en virksomhed skulle ønske at overdrage en del af sine aktiver og forpligtelser til en anden virksomhed, skal dette ske ved en bestandsoverdragelse og ikke via spaltning. Formålet med bemyndigelsesbestemmelsen er således at fremme mulighederne for konsolidering i den finansielle sektor.

Den kommende bekendtgørelse, der vil blive udstedt i henhold til bestemmelsen, vil indeholde regler om fusion af finansielle virksomheder med samme virksomhedsområde, hvor samtlige virksomheder ikke er kapitalselskaber. Bekendtgørelsen vil eksempelvis finde anvendelse ved en fusion af en sparekasse og en andelskasse, da begge virksomheders virksomhedsområde er at drive pengeinstitutvirksomhed. Bekendtgørelsen vil derimod ikke indeholde regler om fusion af eksempelvis en sparekasse og et gensidigt forsikringsselskab, da disse finansielle virksomheders virksomhedsområde er forskellige, og derfor ikke mulige at fusionere.

Herudover vil bekendtgørelsen indeholde regler om et gensidigt forsikringsselskab, en tværgående pensionskasse eller en spare- eller andelskasses fusion med et kapitalselskab, herunder et kapitalsel-

skab, der har tilladelse til at drive pengeinstitutvirksomhed. En sådan fusion forudsætter, at den fortsættende virksomhed har den fornødne tilladelse til at udføre den overtagne virksomheds aktiviteter. Hvis én af de virksomheder, der ønsker at fusionere, er et kapitalselskab, vil dette selskab skulle følge reglerne i medfør af selskabslovens kapitel 15 eller 16, mens den virksomhed, som ikke er et kapitalselskab, vil skulle følge reglerne i medfør af den kommende bekendtgørelse. Dette gælder, uanset om kapitalselskabet er det ophørende selskab eller det fortsættende selskab, og uanset om kapitalselskabet er en finansiel virksomhed eller ej.

I disse situationer vil tilladelse til fusionen i henhold til § 204 i lov om finansiel virksomhed ske på baggrund af et samarbejde mellem Erhvervsstyrelsen og Finanstilsynet svarende til det samarbejde, der i dag er, når to finansielle virksomheder, der begge er kapitalselskaber, fusionerer. De fusionerende virksomheder skal derfor sende de relevante dokumenter til både Erhvervsstyrelsen og Finanstilsynet. Praksis er herefter, at Erhvervsstyrelsen ikke registrerer fusionen, før Finanstilsynet kan tillade fusionen, og på tilsvarende vis giver Finanstilsynet ikke tilladelse, før Erhvervsstyrelsen er klar til at registrere.

Fusion af to kapitalselskaber vil ikke være omfattet af bekendtgørelsen, da denne situation allerede er reguleret i selskabslovens kapitel 15 og 16.

Da de mere uddybende regler om fusion, som erhvervs- og vækstministeren vil kunne udstede i medfør af bestemmelsen, vil være inspireret af selskabslovens kapitel 15 og 16, vil dette betyde, at der vil blive stillet krav om, at de finansielle virksomheder, som fusionerer, vil skulle udarbejde en fusionsplan, der i vidt omfang skal indeholde de samme oplysninger, som en fusionsplan i henhold til selskabsloven. Der vil også skulle udarbejdes en fusionsredegørelse, en eventuel mellembalance, en vurderingsberetning og vurderingsmændenes erklæring om kreditorernes retsstilling. Reglerne vil således i vidt omfang blive udarbejdet i overensstemmelse med selskabsloven samt § 204, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed. Herudover vil der være regler om vederlag, der vil skulle tilpasses i forhold til gensidige forsikringsselskaber, tværgående pensionskasser samt spare- og andelskasser.

Det foreslås at ophæve § 206, der vedrører en sparekasses overtagelse af et aktieselskab, da forslaget til § 205 også omfatter de fusioner, der er beskrevet i den nugældende § 206.

Til nr. 14 (lov om finansiel virksomhed § 209, stk. 2)

Reglen i § 209 vedrørende udpegning af bestyrelsen i sparekassefonde (fonde oprettet i forbindelse med en sparekasses omdannelse til aktieselskab) blev med ikrafttræden 1. januar 2012 ændret, således at de tidligere krav om, at et flertal af fondsbestyrelsens medlemmer skulle udpeges af og blandt bestyrelsesmedlemmerne i sparekasseaktieselskabet, blev erstattet af et forbud mod netop dette.

Ændringen blev foretaget for at sikre reel uafhængighed mellem fond og det underliggende spare- eller andelskasseaktieselskab. I flere tilfælde havde det vist sig, at pengeinstitutts kontrol over fonden var blevet brugt til at tilgodese pengeinstituttet på bekostningen af fondens selvstændige interesser.

Efter lovændringen har der i forbindelse med ændring af vedtægterne i fondene været et ønske om at formulere fondenes vedtægter således, at et flertal af fondens bestyrelse skal vælges af og/eller udpeges blandt medlemmer af sparekasseaktieselskabets repræsentantskab eller et andet repræsentativt organ f.eks. et bankråd. En sådan ændring ville medføre, at et mindretal i fondens bestyrelse ville kunne udpeges af sparekasseaktieselskabets bestyrelse, og et flertal udpeges af repræsentant-

skabet. Dette vil ikke skabe reel uafhængighed og vil således stride mod formålet med bestemmelsen, idet der vil være risiko for, at bestyrelsesmedlemmer udpeget af repræsentantskabet ikke udelukkende varetager fondens interesse, men tilgodeser sparekassens interesser forud for fondens.

Det foreslås på denne baggrund, at bestemmelsen præciseres, så det klart fremgår af bestemmelsens ordlyd, at fondens bestyrelse ikke må udgøres eller udpeges af repræsentantskabet i sparekasseaktieselskabet, generalforsamlingen/aktionærerne i spare- eller andelskasseaktieselskabet eller andre repræsentative organer i spare- eller andelskasseaktieselskabet.

Til nr. 15, 16 og 17 (lov om finansiel virksomhed § 247 d, stk. 1 og 3, § 247 e og 247 f, stk. 1)

Der er tale om konsekvensrettelser som følge af, at pengeinstitutter, der har fået tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer, med dette lovforslags § 1, nr. 11, får mulighed for at optage lån til at øge overdækningen i et register. Det præciseres med ændringerne, at midler lånt til at øge overdækningen i et register ligestilles med midler lånt til at stille supplerende sikkerhed i tilfælde af konkurs.

Til nr. 18 (lov om finansiel virksomhed § 256, stk. 4)

Det foreslås at korrigere henvisningen i § 256, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed. Bestemmelsen henviser til § 259, stk. 1, 1. pkt., men bør retteligt henvises til § 258, stk. 1, 1. pkt.

Hvis et forsikringselskab tages under administration, skal administrator beregne de forsikringsmæssige hensættelser og opgøre størrelsen af de anmeldte og forfaldne krav, jf. § 256, stk. 1. Administrator kan i medfør af § 256, stk. 4, nedsætte forsikringsbeløbene. Stk. 4 henviser for det første til 257, stk. 1, 4. pkt., hvorefter en eventuel nedsættelse skal fremgå af en ansøgning om tilladelse til bestandsoverdragelse. Derudover skal stk. 4, henvises til § 258, stk. 1, 1. pkt., hvorefter administrator foretager den endelige fastsættelse af forsikringsbeløbene, hvis en overdragelse ikke er mulig.

Henvisningen har på grund af en fejl været forkert siden vedtagelsen af lov nr. 1383 af 20. december 2004, der ændrede kapitlerne 14-16 om ophør og ophævede kapitel 17 om administration af en livsforsikringsbestand. Bestemmelsen har ikke været anvendt i perioden,

Til nr. 19 (lov om finansiel virksomhed § 344, stk. 7)

Det foreslås at indsætte et nyt stk. 7 i § 344, hvorefter Finanstilsynet skal kunne fravige koncernbestemmelser i loven og bestemmelser udstedt i medfør af loven, hvis en modervirksomhed i en koncern er en finansiel holdingvirksomhed eller en finansiel virksomhed. Fravigelsen skal ske under hensyntagen til formålet med de bestemmelser, der fraviges, samt aktiviteterne i koncernen.

Ændringen skyldes, at flere direktiver på det finansielle område indeholder bestemmelser, som forudsætter, at Finanstilsynet kan fravige koncernbestemmelserne i lov om finansiel virksomhed og tilhørende bekendtgørelser i tilfælde, hvor en kompetent myndighed i et andet EU/EØS-land udøver det konsoliderede tilsyn med en finansiel holdingvirksomhed eller en finansiel virksomhed, som indgår i en grænseoverskridende koncern.

Finanstilsynets mulighed for at fravige bestemmelser i lov om finansiel virksomhed skal endvidere sikre, at finansielle holdingvirksomheder og finansielle virksomheder ikke underlægges et ”dobbeltkrav”, hvor det samme forhold i koncernen er reguleret efter flere forskellige regelsæt. Denne regel fremgår eksempelvis af artikel 72a i direktiv 2006/48/EF, artikel 213 i direktiv 2009/138/EF og artikel 2a i direktiv 1998/78/EF.

”Dobbeltkrav” kan for eksempel opstå i tilfælde, hvor modervirksomheden i en koncern er en finansiel holdingvirksomhed, og hvor dattervirksomheden er et pengeinstitut. Da modervirksomheden er en finansiel holdingvirksomhed, er denne underlagt visse krav på koncernniveau, som svarer til krav som pengeinstituttet er omfattet af på soloniveau, men den er også underlagt visse krav, som svarer til krav som et forsikringsselskab er omfattet af på soloniveau. Til illustration kan der henvises til § 2 i kapitaldækningsbekendtgørelsen vedrørende krav til udarbejdelse af en kapitaldækningsopgørelse, hvilket både påhviler pengeinstituttet og den finansielle holdingvirksomhed. Herudover vil den finansielle holdingvirksomhed også være underlagt tilsvarende krav på koncernniveau efter den kommende implementering af solvens II-direktivet, selvom koncernen ikke har aktivitet indenfor forsikringssektoren, men alene fordi modervirksomheden er en finansiel holdingvirksomhed. Den finansielle holdingvirksomhed skal således udarbejde en opgørelse af solvenskravet i medfør af solvens II-direktivet for forsikringsselskaber samt en kapitaldækningsopgørelse i medfør af § 2 i kapitaldækningsbekendtgørelsen. I medfør af den foreslåede bestemmelse kan Finanstilsynet i det skitserede eksempel fravige koncernkrav implementeret i dansk lov i henhold til solvens II-direktivet.

Muligheden for at fravige bestemmelser i lov om finansiel virksomhed tænkes eksempelvis også anvendt, hvis en udenlandsk finansiel holdingvirksomhed beliggende i ét EU/EØS-land har en dattervirksomhed i Danmark og en dattervirksomhed beliggende i et andet EU/EØS-land, hvor begge dattervirksomheder er kreditinstitutter. I sådanne tilfælde skal det konsoliderede tilsyn efter artikel 126 i direktiv 2006/48/EF udøves af de kompetente myndigheder i det land, hvor kreditinstituttet med den største balancesum er meddelt tilladelse. Alternativt kan de kompetente myndigheder i de relevante lande indgå aftale om, hvilket lands kompetente myndigheder, som skal udøve det konsoliderede tilsyn. Den foreslåede bestemmelse skal i sådanne tilfælde sikre, at Finanstilsynet har hjemmel til at fravige bestemmelserne i lov om finansiel virksomhed, hvis det konsoliderede tilsyn udøves af de kompetente myndigheder i et andet EU/EØS-land.

Til nr. 20 (lov om finansiel virksomhed § 347, stk. 6)

Med den foreslåede ændring af § 347, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed er der alene tale om en teknisk korrektion. Med lov nr. 273 af 27. marts 2012 indsattes et nyt nr. 16 i § 354, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, hvorfor nummereringen i § 354, stk. 6, ændredes. Der blev ved en fejl ikke taget højde herfor i § 347, stk. 6.

Til nr. 21 (lov om finansiel virksomhed § 354, stk. 6, nr. 2)

Bestemmelsen vedrører en fravigelse af Finanstilsynets udvidede tavshedspligt i forhold til tilsynets mulighed for at videregive oplysninger til andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet, i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af strafbare forhold omfattet af straffeloven eller tilsynslovgivningen. Det er efter de nugældende regler en forudsætning for at bringe bestemmelsen i anvendelse, at der foreligger en *konkret overtrædelse* af straffeloven eller tilsynslovgivningen.

Det foreslås at ændre bestemmelsen, således at muligheden for at videregive oplysninger udvides til også at omfatte *mulige* strafbare forhold. Med den foreslåede ændring fremrykkes tidspunktet for, hvornår Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger i forhold til efterforskningen af en straffesag. Der lægges således op til, at oplysningerne skal kunne videregives tidligere i arbejdsprocessen, hvor tilsynet fortsat er ved at undersøge *om*, der foreligger en overtrædelse af straffeloven eller tilsynslovgivningen frem for, at det først kan ske, når Finanstilsynet har en mere sikker for-

modning om, at der foreligger en overtrædelse. Dermed kan politi og anklagemyndigheden på et tidligere tidspunkt inddrages i Finanstilsynets arbejde med at kortlægge eventuelle strafbare forhold.

Det vil fortsat være Finanstilsynet, der skal vurdere, hvorvidt betingelserne for videregivelse er opfyldt.

Til nr. 22 (lov om finansiel virksomhed § 354, stk. 8)

Med den foreslåede ændring af § 354, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed er der alene tale om en teknisk korrektion.

Med lov nr. 273 af 27. marts 2012 indsattes et nyt nr. 16 i § 354, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed. Med ændringen blev der ved en fejl ikke taget højde for, at der med lov nr. 616 af 14. juni 2011 også blev indsat et nyt nr. 16. Henvisningen til stk. 6, nr. 21, i stk. 8 burde derfor rettelig have været ændret til en henvisning til stk. 6, nr. 23.

Med ændringen kan på den ene side Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed samt organer etableret af disse og på den anden side Det Europæiske Råd for Systemiske Risici udveksle tavshedsbelagte oplysninger, hvis Kommissionen har modtaget tavshedsbelagte oplysninger fra Finanstilsynet i medfør af § 354, stk. 6, nr. 23, til brug for varetagelsen af deres opgaver.

Til nr. 23 (lov om finansiel virksomhed § 354, stk. 10)

Med den foreslåede ændring af § 354, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed er der alene tale om en teknisk korrektion.

Med lov nr. 273 af 27. marts 2012 indsattes et nyt nr. 16 i § 354, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed. Med ændringen blev der ved en fejl ikke taget højde for, at der med lov nr. 616 af 14. juni 2011 også blev indsat et nyt nr. 16. Henvisningen til stk. 6, nr. 28 og 29, burde derfor rettelig have været til stk. 6, nr. 29 og 30.

Til nr. 24 (lov om finansiel virksomhed § 354, stk. 11 og 12)

Med den foreslåede ændring af § 354, stk. 11 og 12, i lov om finansiel virksomhed er der alene tale om en teknisk korrektion.

Med lov nr. 273 af 27. marts 2012 indsattes et nyt nr. 16 i § 354, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed. Med ændringen blev der ved en fejl ikke taget højde for, at der med lov nr. 616 af 14. juni 2011 også blev indsat et nyt nr. 16. Henvisningen til stk. 6, nr. 23, burde derfor rettelig have været til stk. 6, nr. 24.

Til nr. 25 (lov om finansiel virksomhed § 355, stk. 3, 2. pkt.)

§ 355 beskriver det særlige partsbegreb, der gælder i henhold til lov om finansiel virksomhed. Det særlige partsbegreb er nødvendigt for at undgå en udhuling af Finanstilsynets særlige tavshedspligt, da parters adgang til aktindsigt efter forvaltningsloven eksempelvis ikke tilsidesættes af tavshedspligtsreglerne.

Som udgangspunkt er det alene den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed, der er part i sager i forhold til Finanstilsynet. Bestemmelsens stk. 2 og 3 indeholder en udtømmende

liste over, hvem der ellers kan anses for at være part i forhold til Finanstilsynet. Derudover gælder der særlige bestemmelser i Finanstilsynets sager om regnskabskontrol og om videregivelse af fortrolige oplysninger.

Med den foreslåede ændring af *stk. 3* får administrator i et administrationsbo for særligt dækkede obligationer partsstatus i sin egen sag, hvis Finanstilsynets afgørelse retter sig direkte mod administrator.

Administrator i et administrationsbo for særligt dækkede obligationer bliver herved ligestillet med en likvidator og en administrator af en livsforsikringsbestand, som på tilsvarende vis er knyttet til den finansielle virksomhed i forbindelse med afvikling af virksomheden eller dele af denne. De øvrige personer omfattet af *stk. 3* er alle involverede i den finansielle virksomheds drift.

Partsstatus indebærer bl.a. adgang til efter forvaltningsloven at få fortrolige oplysninger i den del af en sag, som vedrører den pågældende, samt mulighed for at indbringe Finanstilsynets afgørelse for Erhvervsankenævnet.

Til nr. 26 (lov om finansiel virksomhed § 360, stk. 1)

Det fremgår af den gældende § 360, *stk. 1*, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynets bevilning i finansloven tillagt udgifter til Kammeradvokaten og fratrukket salg af varer og tjenesteydelser opkræves som afgift fra de virksomheder, som er underlagt Finanstilsynets tilsyn, jf. §§ 361-370.

Den gældende formulering af bestemmelsen blev indsat med lov nr. 1556 af 21. december 2010, hvor § 360, *stk. 1*, i lov om finansiel virksomhed blev ændret. Med ændringen blev der indsat mulighed for, at Finanstilsynet kan dække omkostningerne til Kammeradvokaten via de afgifter, der årligt opkræves fra virksomhederne under tilsyn. Ændringen blev foretaget som en følge af, at den finansielle krise har haft den konsekvens, at der har været store udsving i Finanstilsynets udgifter til Kammeradvokaten. Udgiftens størrelse kan Finanstilsynet således ikke forudse og tage forbehold for ved udarbejdelse af budgetter. Ved at tillægge udgifter til Kammeradvokaten til afgiftsopkrævningen, kan den årlige opkrævning ultimo året reguleres med sidste års udgifter til Kammeradvokaten.

Med den foreslåede ændring af § 360, *stk. 1*, i lov om finansiel virksomhed præciseres, at udgifter til Kammeradvokaten såvel som til andre advokater kan dækkes via de afgifter, der opkræves fra virksomhederne under tilsyn. Således reguleres opkrævningen fra virksomhederne ultimo året med sidste års udgifter til kammeradvokaten og andre advokater.

Finanstilsynet er, lige som andre statslige myndigheder, omfattet af Kammeradvokataftalen, som er en aftale indgået mellem Finansministeriet og Kammeradvokaten. Af den gældende Kammeradvokataftale fremgår, at Kammeradvokaten har pligt til at udføre alle retssager og andre advokatopgaver for samtlige statsinstitutioner.

Der er i henhold til Kammeradvokataftalen mulighed for at anvende andre advokater, bl.a. i tilfælde, hvor Kammeradvokaten ikke besidder tilstrækkelige kompetencer. De sager, hvor Finanstilsynet som oftest har brug for advokatbistand, er sager, som er særegne på det finansielle område, til hvilke der kræves særlige faglige forudsætninger for at løse.

Finanstilsynet kan derfor have behov for at benytte anden advokatbistand end Kammeradvokaten. Kammeradvokataftalen giver mulighed herfor, f.eks. i tilfælde, hvor Kammeradvokaten er inhabil, hvor Kammeradvokatens ekspertise ikke er tilstrækkelig, eller hvor der foreligger andre rimelige grunde. Hvis der benyttes andre advokater end Kammeradvokaten, kræver dette i henhold til Kammeradvokataftalen godkendelse fra Finansministeriet.

Med lovforslaget foreslås endvidere, at Finanstilsynet kan dække udgifterne til retssagsomkostninger via de afgifter, der opkræves fra virksomhederne under tilsyn.

Ved retssagsomkostninger forstås omkostninger pålagt Finanstilsynet i forbindelse med behandlingen af et søgsmål ved domstolene, herunder omkostninger til statskassen.

Efter de gældende regler kan Finanstilsynet ikke regulere afgiftsopkrævningen fra virksomhederne under tilsyn til dækning af idømte sagsomkostninger.

Der kan være store udsving i Finanstilsynets udgifter til retssagsomkostninger, hvorfor Finanstilsynet ikke kan forudse og tage forbehold herfor ved udarbejdelse af budgetter. Det er derfor hensigtsmæssigt at tillægge disse retssagsomkostninger til den årlige afgiftsopkrævning ultimo året, således at denne reguleres med sidste års udgifter til retssagsomkostninger, dog således at retssagsomkostninger alene dækkes af afgifter opkrævet fra sektoren i tilfælde, hvor en fysisk eller juridisk person har anlagt sag mod Finanstilsynet og ved en eventuel anke af en sådan sag. Det samme gælder, hvis den pågældende person ved lov kan forlange, at tilsynet indbringer sagen for domstolene (eksempelvis efter lov om finansiel virksomhed § 351, stk. 5).

Det foreslås derfor at ændre bestemmelsen, således at der indsættes hjemmel til, at retssagsomkostninger, ligesom udgifter til Kammeradvokaten og andre advokater, kan finansieres via afgifter opkrævet fra virksomhederne under tilsyn.

Til nr. 27 (lov om finansiel virksomhed § 361, stk. 1, nr. 22)

Bestemmelsen regulerer godkendte udenlandske clearingcentralers betaling af afgift. Da det med lovforslagets § 2, nr. 3, foreslås at ophæve § 8 a i lov om værdipapirhandel m.v. vedrørende godkendte udenlandske clearingcentraler, skal den tilhørende afgiftsbestemmelse ligeledes ophæves. Hertil henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 2, nr. 3.

Til nr. 28 (lov om finansiel virksomhed § 361, stk. 1, nr. 31)

Der foreslås med bestemmelsen indført en hjemmel i lov om finansiel virksomhed, hvorefter Finanstilsynet kan opkræve en årlig afgift fra centrale modparter med tilladelse efter artikel 14 i Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. xxx/xxx af xx. Xxx 2012 (EMIR-forordningen) jf. § 83, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. Ifølge forslaget skal centrale modparter betale 387.250 kr. årligt til Finanstilsynet. Afgiften skal dække de udgifter, Finanstilsynet vil have til tilladelse og løbende tilsyn med eventuelle centrale modparter, der får tilladelse, og afgiftsniveauet er fastlagt i overensstemmelse hermed.

Til nr. 29 og 30 (lov om finansiel virksomhed § 368, stk. 2 og stk. 4, nr. 3)

Bestemmelsen regulerer beregningen af de afgifter, der opkræves fra virksomheder under tilsyn. Størrelsen af den afgift, der opkræves fra virksomhederne, afhænger af flere parametre, herunder hvad andre tilsvarende virksomheder betaler, hvad der samlet opkræves i henhold til lov om finansiel virksomhed §§ 361-362, samt Finanstilsynets bevilling i henhold til finansloven. På den bag-

grund er det hensigtsmæssigt, at der ikke opkræves afgifter fra virksomheder, der er ophørt med at være under tilsyn i det pågældende år, førend den samlede beregning og endelige fordeling af afgifter mellem virksomheder under tilsyn er fastlagt.

Det foreslås derfor at ændre bestemmelserne således, at det klart fremgår, at afgiftsbetalingen skal afvente den samlede afgiftsberegning. Dette svarer til, hvordan Finanstilsynet i dag i praksis foretager afgiftsopkrævningen, og ændringen tilsigter således alene at tydeliggøre denne praksis i lovgivningen.

Til nr. 31 og 32 (lov om finansiel virksomhed § 373, stk. 6 og 7)

Det foreslås med ændringen af § 373, stk. 6 og 7, at lade henvisningerne til udstedere af elektroniske penge udgå af bestemmelsen. Ændringen er en følge af, at reglerne om udstedere af elektroniske penge med lov nr. 1553 af 21. december 2010 om ændring af lov om betalingstjenester, lov om finansiel virksomhed, lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme og lov om visse forbrugeraftaler (Gennemførelse af e-penge-direktivet m.v.) blev overflyttet til lov om betalingstjenester og elektroniske penge. I forbindelse hermed blev der også indsat nye sanktionsbestemmelser vedrørende udstedere af elektroniske penge, og henvisningerne i § 373, stk. 6 og 7, burde som følge heraf være udgået.

Til nr. 33 (lov om finansiel virksomhed § 374, stk. 2)

Bestemmelsen indeholder hjemmel for Finanstilsynet til at pålægge tvangsbøder for at tvinge virksomheder til at overholde de forpligtelser, der følger af lovens § 347, stk. 3 og 4.

Bestemmelsen foreslås nyaffattet med henblik på at præcisere, at forpligtelserne, der følger af § 347, stk. 3 og 4, omfatter såvel juridiske som fysiske personer, og at der dermed også vil kunne pålægges en fysisk person tvangsbøder i medfør af § 374, stk. 2.

Tvangsbøder vil herefter kunne anvendes som middel til at inddrive oplysninger, dels om en finansiel virksomheds eller en finansiel holdingvirksomheds økonomiske stilling, dels til brug for Finanstilsynets virksomhed, og endelig til afgørelse af om en fysisk eller juridisk person er omfattet af bestemmelserne i denne lov.

Til § 2

Til nr. 1 (lov om værdipapirhandel m.v. fodnoten)

Det foreslås, at *fodnoten* til lovens titel ændres, således at det fremgår, at lov om værdipapirhandel m.v. også indeholder bestemmelser, som er nødvendige for anvendelsen af Kommissionens forordning nr. 1031/2010/EU af 12. november 2010 om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet, Europa Parlamentets og Rådets forordning nr. 236/2012/EU af 14. marts 2012 om short selling og visse aspekter af credit default swaps samt Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. xxx/xxx af xx. Xxx 2012 (EMIR-forordningen).

Henvisningerne til forordning nr. 236/2012/EU samt forordningen om OTC-derivater er nye. Hvad angår henvisningen vedrørende forordning nr. 1031/2010/EU er tale om en rettelser af den nugældende formulering af noten, da der fejlagtigt er anført, at loven gennemfører forordningen. Da for-

ordningen er umiddelbart gældende i Danmark skal der rettelig stå, at loven indeholder bestemmelser, som er nødvendige for anvendelsen af forordningen.

Til nr. 2 (lov om værdipapirhandel m.v. § 7 a, stk. 3)

Det foreslås at ophæve § 7 a, stk. 3. Bestemmelsen definerer en godkendt udenlandsk clearingcentral som en virksomhed, der er godkendt efter bestemmelserne i lovens § 8 a. Som konsekvens af at § 8 a foreslås ophævet, skal § 7 a, stk. 3, ligeledes ophæves. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 2, nr. 3.

Til nr. 3 (lov om værdipapirhandel m.v. § 8 a)

Det foreslås at ophæve § 8 a. Efter den gældende retstilstand kan en udenlandsk clearingcentral opnå godkendelse efter lovens § 8 a, stk. 3 eller 4, til at klare værdipapirer, der handles mellem værdipapirhandlere, hvor mindst én af disse er meddelt tilladelse her i landet, og hvor handlen enten finder sted på et reguleret marked, en alternativ markedsplads eller i en multilateral handelsfacilitet i Danmark.

Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. xxx/xxx af xx. Xxx 2012 (EMIR-forordningen) nr. xxx fastsætter et fælles europæisk regelsæt for tilladelse til centrale modparter med hjemsted i Unionen. En tilladelse som central modpart i henhold til forordningen giver adgang til at udøve virksomhed som central modpart i hele Unionen. Der etableres således en europæisk "pas-ordning" for centrale modparter. Endvidere fastsætter forordningen regler om udenlandske centrale modparter med hjemsted i et land uden for Unionen. Disse kan opnå anerkendelse fra Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA), hvilket giver adgang til at udøve virksomhed som central modpart indenfor hele Unionen.

Forordningens artikel 89, stk. 3, fastsætter en overgangsordning for centrale modparter, der allerede har en tilladelse i et land indenfor EU. Disse skal inden for en frist på 6 måneder ansøge hjemlandets myndigheder om tilladelse i henhold til reglerne i forordningen.

En godkendelse som udenlandsk clearingcentral i henhold til § 8 a, stk. 3, som Finanstilsynet har meddelt en central modpart inden ikrafttræden af forordningen, skal således fortsat være gyldig, indtil den centrale modpart har opnået tilladelse fra hjemlandets myndigheder i henhold til forordningen.

Tilsvarende skal en godkendelse som udenlandsk clearingcentral i henhold til § 8 a, stk. 4, som Finanstilsynet har meddelt en central modpart med hjemsted i et land uden for EU, fortsat være gyldig, indtil den centrale modpart har opnået en anerkendelse fra ESMA i henhold til forordningen. Der henvises til dette lovforslags § 14 med tilhørende bemærkninger, der indeholder en overgangsordning for så vidt angår disse regler.

Til nr. 4 (lov om værdipapirhandel m.v. § 28, stk. 3, nr. 1)

Det foreslås, at »vedtægtsmæssige« udgår af lov om værdipapirhandel m.v. § 28, stk. 3, nr. 1. Baggrunden for ændringen er, at kravet om, at et aktieselskab skal angive sit hjemsted i selskabets vedtægter, bortfaldt, da aktieselskabsloven blev afløst af selskabsloven. Hjemsted skal forstås i overensstemmelse med § 5, nr. 13, i selskabsloven, som den adresse i Danmark, som selskabet kan kontaktes på. Aktieselskaber skal registres i Erhvervsstyrelsens it-system eller anmeldes til registrering, jf. § 40, stk. 1, i selskabsloven. Ifølge anmeldelsesbekendtgørelsen skal registreringen bl.a. angive selskabets adresse og hjemstedskommune.

Til nr. 5 og 6 (lov om værdipapirhandel m.v. § 57 a, stk. 1)

Det foreslås, at direktivhenvisningerne i § 57 a, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v., der vedrører betalingssystemer, opdateres, således at der henvises til de gældende direktiver vedrørende henholdsvis kreditinstitutter, som deltager i betalingssystemer, (2006/48/EF), og investeringselskaber (artikel 4, stk. 1, nr. 1, i direktiv 2004/39/EF).

Til nr. 7 (lov om værdipapirhandel m.v. § 57 d, stk. 2)

Det foreslås, at § 57 d, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v. ændres således, at bestemmelsen gennemfører artikel 1, nr. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/78/EU. Direktivet ændrer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed. Fremover skal Finanstilsynet anmelde clearingcentraler og betalingssystemer samt betalings- og værdipapirclearingsystemer, der drives af Danmarks Nationalbank, til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed.

Til nr. 8 (lov om værdipapirhandel m.v. § 57 d, stk. 3, 2. pkt.)

§ 57 d, stk. 3, 2. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v. foreslås ændret, således at Finanstilsynet skal give oplysninger om konkurs eller rekonstruktion i forhold til en deltager i en clearingcentral eller et betalingssystem til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i stedet for til Kommissionen. Bestemmelsen gennemfører artikel 1, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/78/EU, der ændrer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i relation til samarbejdet omkring registrerede betalingssystemer og værdipapirafviklingsystemer.

Til nr. 9 (lov om værdipapirhandel m.v. § 83, stk. 1, 3. pkt.)

Det foreslås, at § 83, stk. 1, 3. pkt., ændres, således at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed og samtidig får kompetence til at påse overholdelsen af short-selling-forordningen. Forslaget medvirker til at gennemføre artikel 32 i short-selling-forordningen, der forpligter medlemsstaterne til at udpege en eller flere kompetente myndigheder i forbindelse med forordningen.

Derudover foreslås det, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed og samtidig får kompetence til at påse overholdelsen af Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. xxx/xxx af xx. Xxx 2012 (EMIR-forordningen) bortset fra afsnit 6 og 7, er hører under Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndigheds (ESMAs) kompetence. Forordningen gælder umiddelbart i medlemsstaterne og skal ikke implementeres i national lovgivning, men gør det på visse områder nødvendigt at fastsætte supplerende regler i national ret.

Forordningen vedrører OTC (over-the-counter)-derivater. Denne betegnelse refererer til derivater, der ikke handles på en børs eller et lignende reguleret marked. I fraværet af indberetning til transaktionsregistre og clearing via centrale modparter registreres OTC-derivathandler i udgangspunktet kun hos de to parter i handlen. Myndigheder og andre udenforstående ved således ikke, hvor store eksponeringer den enkelte virksomhed har overfor andre, og i hvilket omfang virksomhederne har truffet risikoreducerende foranstaltninger for at sikre sig imod risikoen på modparten. Forordningen har til formål at øge den finansielle stabilitet gennem krav om indberetning og clearing samt krav til centrale modparter og transaktionsregistre. Finanstilsynet skal blandt andet meddele tilladelse til centrale modparter i henhold til forordningen.

Til nr. 10 og 11 (lov om værdipapirhandel m.v. § 84, stk. 2, nr. 3 og 4)

Der er tale om konsekvensændringer som følge af, at der indsættes nye numre i § 84, stk. 2.

Til nr. 12 (lov om værdipapirhandel m.v. § 84, stk. 2, nr. 5 og 6)

Det foreslås, at der i § 84, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v., indsættes nye nr. 5 og 6. Den foreslåede ændring medvirker til at gennemføre henholdsvis short-selling-forordningen og EMIR-forordningen.

Lov om værdipapirhandel m.v. § 84 fastlægger Fondsrådets opgaver. Bestemmelsen udvides med et nyt nr. 5, som giver Fondsrådet kompetence til at træffe afgørelser i sager, der er omfattet af short-selling-forordningen, som følge af, at Finanstilsynet med nærværende lovforslag udpeges som kompetent myndighed og dermed skal føre tilsyn med short-selling-forordningen og sikre retshåndhævelsen af denne forordning.

Fondsrådet får med det nye nr. 6 kompetence i forhold til EMIR-forordningen bortset fra artikel 14 og 15, der vedrører om tilladelse til centrale modparter. Disse afgørelser træffes i henhold til en særlig tilladelsesprocedure beskrevet i forordningens artikel 17 og skal derfor ikke undergives Fondsrådets kompetence.

Til nr. 13 (lov om værdipapirhandel m.v. § 84 a, stk. 6, nr. 2)

Bestemmelsen vedrører en fravigelse af Finanstilsynets udvidede tavshedspligt i forhold til tilsynets mulighed for at videregive oplysninger til andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet, i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af strafbare forhold omfattet af straffeloven eller tilsynslovgivningen. Det er efter de nugældende regler en forudsætning for at bringe bestemmelsen i anvendelse, at der foreligger en *konkret overtrædelse* af straffeloven eller tilsynslovgivningen.

Det foreslås at ændre bestemmelsen, således at muligheden for at videregive oplysninger udvides til også at omfatte *mulige* strafbare forhold. Med den foreslåede ændring fremrykkes tidspunktet for, hvornår Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger i forhold til efterforskningen af en straffesag. Der lægges således op til, at oplysningerne skal kunne videregives tidligere i arbejdsprocessen, hvor tilsynet fortsat er ved at undersøge *om*, der foreligger en overtrædelse af straffeloven eller tilsynslovgivningen frem for, at det først kan ske, når Finanstilsynet har en mere sikker formodning om, at der foreligger en overtrædelse. Dermed kan politi og anklagemyndigheden på et tidligere tidspunkt inddrages i Finanstilsynets arbejde med at kortlægge eventuelle strafbare forhold.

Det vil fortsat være Finanstilsynet, der skal vurdere, hvorvidt betingelserne for videregivelse er opfyldt.

Til nr. 14 (lov om værdipapirhandel m.v. § 84 a, stk. 6, nr. 21)

Med forslaget foreslås den generelle tavshedspligt i § 84 a, stk. 1, fraveget i forhold til videregivelse af fortrolige oplysninger til myndigheder, der varetager opgaver under Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. xxx/xxx af xx. Xxx 2012 (EMIR-forordningen), i det omfang oplysningerne er nødvendige for disse myndigheders varetagelse af opgaver i henhold til forordningen. Baggrunden for den foreslåede ændring er, at forordningens artikel 84 fastslår, at Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, kompetente myndigheder og andre relevante myndigheder uden unødigt forsinkelse skal meddele hinanden de oplysninger, som er påkrævet for at kunne udføre deres opgaver efter forordningen. »Kompetente myndigheder« er defineret i forordningens artikel 2, stk. 1, nr. 13, og omfatter de myndigheder, der er udpeget af medlemsstaterne under forordningens arti-

kel 22, stk. 1, og artikel 10, stk. 5, samt de myndigheder, der er udpeget under anden lovgivning til at føre tilsyn med de finansielle modparter. Udtrykket »andre relevante myndigheder« er ikke klart defineret i forordningen, men kan eksempelvis omfatte myndigheder, der assisterer de kompetente myndigheder i deres tilsyn med finansielle modparter, ikke-finansielle modparter og centrale modparter uden selv at være udpeget som kompetent myndighed.

Til nr. 15 og 16 (lov om værdipapirhandel m.v. § 84 b, stk. 1 og stk. 2, nr. 2)

Det foreslås, at henvisningerne til godkendte udenlandske clearingcentraler udgår fra § 84 b, stk. 1 og stk. 2, nr. 2, som en konsekvens af, at § 8 a om godkendelse af en udenlandsk clearingcentral foreslås ophævet. Om baggrunden for at ophæve § 8 a henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 2, nr. 3.

Til nr. 17 og 18 (lov om værdipapirhandel m.v. § 84 d, stk. 2, nr. 16 og 17)

Der er tale om tekniske ændringer af § 84 d, stk. 2, nr. 16 og 17, i lov om værdipapirhandel m.v. som konsekvens af, at der indsættes et nyt nr. 18 i § 84 d, stk. 2.

Til nr. 19 (lov om værdipapirhandel m.v. § 84 d, stk. 2, nr. 18)

Det foreslås, at der i § 84 d, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v. indsættes et nyt nr. 18. § 84 d, stk. 2, opregner de sager, hvor Finanstilsynet kan offentliggøre påtaler givet til en fysisk eller juridisk person for overtrædelser af loven eller bestemmelser fastsat i medfør af loven, eller hvor det konstateres, at der ikke er sket nogen overtrædelse. Det foreslås at indsætte et nyt nummer 18, således at der også kan ske offentliggørelse i sager om overtrædelse af reglerne i short-sellingforordningen.

Til nr. 20 (lov om værdipapirhandel m.v. § 84 g)

Det foreslås, at der i § 84 g, i lov om værdipapirhandel m.v. indsættes en ny bestemmelse om Finanstilsynets pligt til og mulighed for at offentliggøre oplysninger i relation til tilsynet med Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. xxx/xxx af xx. Xxx 2012 (EMIR-forordningen).

Stk. 1 forpligter Finanstilsynet til at offentliggøre alle sanktioner, der gives for overtrædelse af forordningen, medmindre sådan offentliggørelse vil være til alvorlig fare for finansmarkederne eller vil forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade. Undtagelsen tænkes alene anvendt i helt særlige tilfælde, eksempelvis hvor offentliggørelse vil true virksomhedens fortsatte drift eller krænke meget væsentlige interesser. I udtrykket ”forholdsmæssig stor skade” vil der ikke kunne indfortolkes tilfælde, hvor offentliggørelse af en afgørelse vil kunne medføre tab af kunder eller bane vej for et erstatningskrav. Bestemmelsen indsættes for at imødekomme krav i artikel 12, stk. 2, i Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. xxx/xxx af xx. Xxx 2012 (EMIR-forordningen), hvorefter medlemsstaterne skal sikre, at den kompetente myndighed offentliggør enhver sanktion pålagt for overtrædelse af forordningens artikel 4,5 og 7-11. Dog skal der efter forordningen ikke ske offentliggørelse, hvis en offentliggørelse vil være til alvorlig fare for finansmarkederne eller vil forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade. Det fremgår ikke direkte af forordningens ordlyd, at Finanstilsynet også er forpligtet til at offentliggøre oplysninger om sanktioner pålagt for overtrædelse af forordningens afsnit 3, 4 og 5. Forordningens artikel 88, stk. 2, forpligter imidlertid medlemsstaterne til at føre en hjemmeside tilknyttet Den Europæiske Værdipapir – og Markedstilsynsmyndigheds hjemmeside, hvor sanktioner vil blive offentliggjort. Hensynet til de finansielle markeder taler i øvrigt for, at disse oplysninger er offentligt tilgængelige.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan offentliggøre påtaler og påbud, som Finanstilsynet meddeler for overtrædelser af forordningen. Bestemmelsen indfører en ret, men ikke en pligt for Finanstilsynet til at foretage offentliggørelse af påtaler og påbud. Påtale og påbud givet i medfør af lov om værdipapirhandel m.v. er omfattet af de almindelige regler for offentliggørelse heraf i lov om værdipapirhandel m.v. Disse tilsynsreaktioner skal som udgangspunkt offentliggøres, medmindre det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, eller efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse. Dette svarer til de åbenhedsregler, der blev vedtaget for Fondsrådets og Det Finansielle Virksomhedsråds afgørelser ved lov nr. 515 af 17. juni 2008.

I *stk. 3* foreslås der indsat en bestemmelse om, at offentliggørelsen ikke må indeholde personoplysninger omfattet af artikel 2, stk. 1, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger. Den foreslåede bestemmelse er en følge af artikel 12, stk. 2, i Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. xxx/xxx af xx. Xxx 2012 (EMIR-forordningen), der forpligter medlemsstaterne til ikke at offentliggøre sådanne oplysninger.

Til nr. 21 (lov om værdipapirhandel m.v. § 86, stk. 1, 4. pkt.)

Det foreslås, at § 86, stk. 1, 4. pkt., ophæves. Bestemmelsen henviser til § 8 a, og ophævelsen er en konsekvens af, at § 8 a foreslås ophævet. Om baggrunden for at ophæve § 8 a henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 2, nr. 3.

Til nr. 22 (lov om værdipapirhandel m.v. § 88, stk. 1, 2. pkt.)

Det foreslås, at § 88, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. ændres, således at den almindelige klageadgang til Erhvervsankenævnet for afgørelser truffet af Finanstilsynet som udgangspunkt finder tilsvarende anvendelse for afgørelser truffet i henhold til short-selling-forordningen samt Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. xxx/xxx af xx. Xxx 2012 (EMIR-forordningen).

Med ændringen sidestilles disse afgørelser med Finanstilsynets øvrige afgørelser truffet med hjemmel i loven, regler udstedt i medfør af loven eller andre forordninger under Finanstilsynets kompetence.

I forhold til Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. xxx/xxx af xx. Xxx 2012 (EMIR-forordningen) foreslås klageadgangen afskåret i forhold til afgørelser om tilladelse til centrale modparter truffet i henhold til forordningens artikel 14 og 15.

Denne fravigelse skyldes, at tilladelsesprocessen er detaljeret beskrevet i forordningens artikel 17. En central modpart, der ønsker tilladelse, skal efter forordningen indlevere en ansøgning til den kompetente myndighed i dens hjemland. Ansøgningen skal indeholde alle de oplysninger, der er nødvendige for at konstatere, at ansøgeren opfylder forordningens bestemmelser, jf. forordningens artikel 17, stk. 2. Den kompetente myndighed skal senest 30 dage efter modtagelsen vurdere, om ansøgningen er fyldestgørende, og give ansøgeren og tilsynskollegiet meddelelse herom, jf. forordningens artikel 17, stk. 3. Den kompetente myndighed er forpligtet til tage tilsynskollegiets vurdering med i betragtning. En negativ udtalelse fra et enigt tilsynskollegium med undtagelse af hjemlandsmyndighederne kan blokere en tilladelse, mens en negativ udtalelse fra et flertal på 2/3 dele kan føre til bindende mægling under Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, jf. forordningens artikel 17, stk. 4. Den kompetente myndighed skal senest 6 måneder efter indlevering af en fyldestgørende ansøgning skriftligt meddele ansøgeren, hvorvidt ansøgningen kan imødekommes eller ej, jf. forordningens artikel 17, stk. 7.

Henset til forordningens meget detaljerede beskrivelse af beslutningsprocessen for tilladelse til centrale modparter, der involverer tilsynskollegiet og bindende mægling ved Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA), synes det ikke hensigtsmæssigt, at Erhvervsankævnet eller en tilsvarende national administrativ myndighed kan omgøre afgørelser om tilladelse truffet efter lov om værdipapirhandel m.v. § 83, stk. 1, i medfør af forordningens artikel 14 og 15, som følge af en klage fra den centrale modpart. Klageadgang ville i øvrigt medføre, at afgørelser truffet efter enighed blandt kollegiet eller ved bindende mægling ved ESMA kunne påklages, hvis den centrale modpart ikke fuldt ud får medhold, hvilket særligt skønnes uhensigtsmæssigt.

Til nr. 23 (lov om værdipapirhandel m.v. kapitel 27, overskriften)

Det foreslås, at overskriften til *kapitel 27* ændres som konsekvens af, at § 92 a om inddragelse af godkendelse til udenlandske clearingcentraler givet i henhold til § 8 a foreslås ophævet, og kapitel 27 vedrørende inddragelse af godkendelser derfor ikke længere vil finde anvendelse. Om baggrunden for at ophæve § 92 a henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 2, nr. 24.

Til nr. 24 (lov om værdipapirhandel m.v. § 92 a)

Det foreslås, at § 92 a i lov om værdipapirhandel m.v. ophæves. Bestemmelsen vedrører inddragelse af godkendelse til udenlandske clearingcentraler givet i henhold til § 8 a, og ophævelsen er en konsekvens af, at § 8 a om godkendte udenlandske clearingcentraler foreslås ophævet. Om baggrunden for at ophæve § 8 a henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 2, nr. 3.

Til nr. 25 og 26 (lov om værdipapirhandel m.v. § 93, stk. 1)

Det foreslås, at § 93, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. ændres, således at henvisningerne til § 8 a om godkendte udenlandske clearingcentraler udgår. Ændringen er en konsekvens af, at § 8 a foreslås ophævet. Om baggrunden for at ophæve § 8 a henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 2, nr. 3.

Til nr. 27 (lov om værdipapirhandel m.v. § 93, stk. 3)

Det foreslås, at § 93, stk. 3, i lov om værdipapirhandel m.v. ændres, således at bestemmelsen udvides til, at Finanstilsynet kan give en fysisk eller juridisk person, der ikke opfylder sine forpligtelser efter Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. xxx/xxx af xx. Xxx 2012 (EMIR-forordningen), påbud om ændring af forholdet. Udvidelsen medvirker til at gennemføre forordningens artikel 22, stk. 3. Forordningens artikel 22, stk. 3, forpligter medlemsstaterne til at fastsætte administrative foranstaltninger for overtrædelse af bestemmelser i forordningen. Disse foranstaltninger skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have en afskrækkende virkning.

Forordningens artikel 12, stk. 1, forpligter medlemsstaterne til at fastsætte bestemmelser om sanktioner for overtrædelse af forordningens artikel 4-5 og 7-11. Disse skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have en afskrækkende virkning. Forordningens artikel 21, stk. 4, forpligter medlemsstaterne til at dele information om sanktioner med andre kompetente myndigheder. En forudsætning herfor må være, at medlemsstaterne kan fastsætte sanktioner overfor en central modpart, der overtræder forordningen. Forordningens artikel 12, stk. 1, og artikel 21, stk. 4, kan imødegås ved udnyttelse af bemyndigelsen i § 93, stk. 5, i lov om værdipapirhandel m.v., hvorefter Finanstilsynet har hjemmel til at fastsætte regler om straf af bøde ved overtrædelse af bestemmelser indeholdt i Den Europæiske Unions forordninger.

Bemyndigelsen gælder kun de pligter, som det findes nødvendigt at strafbelægge for at sikre en effektiv håndhævelse af forordningen. I øvrigt vil bemyndigelse blive givet under hensyntagen til de almindelige EU-retlige principper. Der gælder for det første et princip om ligebehandling, hvorefter medlemsstaterne er forpligtede til at sikre, at overtrædelser af fællesskabsretten sanktioneres efter samme materielle og processuelle regler, som efter national ret gælder for overtrædelser af samme art og grovhed. Ligeledes gælder et princip om effektivitet, hvorefter sanktionen for overtrædelse af EU-retten skal være effektiv, stå i rimelig forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Til nr. 28 (lov om værdipapirhandel m.v. § 93 a, stk. 1)

Der er tale om en justering af § 93 a, stk. 1, hvorefter erhvervs- og vækstministeren har hjemmel til at give Finanstilsynet mulighed for at afgøre visse tilståelsessager ved administrative bødeforlæg. Forslaget medfører, at også sager om overtrædelse af artikel 4-5 og 7-11 i Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. xxx/xxx af xx. Xxx 2012 (EMIR-forordningen) vil kunne afgøres ved, at Finanstilsynet udsteder et administrativt bødeforlæg. Ændringen foreslås foretaget, for at opfylde artikel 12, stk. 1, i Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. xxx/xxx af xx. Xxx 2012 (EMIR-forordningen), hvorefter medlemsstaten skal sikre, at administrative bøder er mulig som sanktionsform overfor finansielle modparter og ikke-finansielle modparter, der overtræder forordningens artikel 4-5 og 7-11.

Den nugældende bemyndigelse til at udstede administrative bødeforelæg er udnyttet i bekendtgørelse nr. 186 af 8. marts 2011. En betingelse for, at sagen kan afsluttes ved, at Finanstilsynet udsteder et administrativt bødeforlæg, er, at den pågældende fysiske eller juridiske person dels erklærer sig skyldig, dels vedtager sagens udenretlige afgørelse. Derudover forudsættes det, at bemyndigelsesbestemmelsen alene anvendes, hvor overtrædelserne generelt er ensartede og ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, og hvor sanktionsniveauet ligger fast. Overtrædelserne skal således generelt være klare og umiddelbart konstaterbare, og sagens afgørelse, herunder fastsættelsen af bødens størrelse, skal være uden skønmæssige elementer af betydning. Det konkrete niveau for overtrædelser af Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. xxx/xxx af xx. Xxx 2012 (EMIR-forordningen) forventes at følge den øvrige udvikling i praksis på det finansielle område i Danmark og EU.

Til § 3

Til nr. 1 (lov om betalingstjenester og elektroniske penge § 86)

Ifølge § 86 i lov om betalingstjenester og elektroniske penge påser Finanstilsynet overholdelsen af lov om betalingstjenester og elektroniske penge med de undtagelser, der er opregnet i §§ 97 og 98. Tilsvarende gælder for artikel 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001. Det foreslås, at Finanstilsynet også skal påse overholdelsen af artikel 3-6 og 9 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 260/2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009.

Forordningen indeholder bestemmelser om kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro inden for Unionen, hvor både betalerens betalingstjenesteudbyder og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder er etableret i Unionen, eller hvor den eneste betalingstjenesteudbyder i forbindelse med betalingstransaktionen er etableret i Unionen.

Forordningens artikel 3 indeholder krav om sikring af adgang til en EU-dækkende kreditoverførselsordning og adgang til en EU-dækkende direkte debiteringsordning. Hvis en betalingstjenesteudbyder giver adgang til at foretage en indenlandsk kreditoverførsel i henhold til en betalingsordning, skal udbyderen også give adgang for kreditoverførsler, der initieres af en betaler via en betalingstjenesteudbyder etableret i en hvilken som helst anden medlemsstat. Det samme gør sig gældende for direkte debiteringer, som forbrugere som betalere har adgang til i henhold til betalingsordninger.

Forordningens artikel 4 indeholder krav om teknisk interoperabilitet. Betalingsordninger, som skal anvendes af betalingstjenesteudbydere til foretagelse af kreditoverførsler og direkte debitering, skal have de samme regler for indenlandske og grænseoverskridende kreditoverførselstransaktioner inden for Unionen og tilsvarende for indenlandske og grænseoverskridende direkte debiteringer inden for Unionen.

Forordningens artikel 5 indeholder en række tekniske krav til kreditoverførsels- og direkte debiteringstransaktioner. Det er f.eks. krav om, hvilken betalingskontoidentifikationskode, der skal anvendes til at identificere en betalingskonto, uanset hvor den pågældende betalingstjenesteudbyder er etableret, samt krav om hvilke meddelelsesformater, der skal anvendes ved videresending af betalingstransaktioner til en anden betalingstjenesteudbyder eller via et detailbetalingsystem.

Ifølge forordningens artikel 6 skal kreditoverførsler gennemføres i overensstemmelse med de tekniske krav, som er fastsat i artikel 5, stk. 1, 2 og 4, og i bilagets punkt 1 og 2 senest pr. 1. februar 2014. Det følger endvidere af forordningens artikel 6, at direkte debiteringer skal gennemføres i overensstemmelse med forordningens artikel 8, stk. 2 og 3, og med de krav, som er fastsat i artikel 5, stk. 1, 3, 5, 6 og 8, og i bilagets punkt 1 og 3 senest pr. 1. februar 2014.

Det følger dog af forordningens artikel 16, stk. 8, at betalingstjenesteudbydere, der er etableret i en medlemsstat, der ikke har euroen som valuta, og brugere, der gør brug af en betalingstjeneste i en medlemsstat, der ikke har euroen som valuta, skal opfylde kravene i artikel 4 og 5 senest den 31. oktober 2016. Hvis euroen imidlertid indføres som valuta i en sådan medlemsstat inden den 31. oktober 2015, skal forordningen efterleves inden for et år efter den dato, hvor den pågældende medlemsstat tiltrådte euroområdet.

Det følger endvidere af artikel 6, at direkte debiteringer gennemføres i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i artikel 8, stk. 1, senest pr. 1. februar 2017 for indenlandske betalinger og senest pr. 1. november 2012 for grænseoverskridende betalinger.

Forordningens artikel 9 bestemmer, at der skal være adgang til betalinger, idet det er vigtigt, at betalere kan foretage kreditoverførsler til betalingskonti, som betalingsmodtagerne har oprettet hos betalingstjenesteudbydere etableret i andre medlemsstater, og som der er adgang til, jf. forordningens artikel 3.

Til nr. 2 (lov om betalingstjenester og elektroniske penge § 89)

§ 89 i lov om betalingstjenester og elektroniske penge giver Finanstilsynet adgang til at give påbud om berigtigelse eller ændring af forhold, der er i strid med denne lovs bestemmelser samt artikel 3, stk. 1 og 2, artikel 4, samt artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Det foreslås, at denne adgang udvides til også at gælde for artikel 3-6 og 9 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 260/2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009. For en nærmere beskrivelse af disse artikler henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 1.

Da forordningens artikel 1 og 2 udelukkende vedrører forordningens anvendelsesområde samt definitioner og derfor ikke indeholder nogen direkte forpligtelser, er disse bestemmelser ikke medtaget i opregningen af bestemmelser, som foreslås omfattet af Finanstilsynets adgang til at give påbud.

Til nr. 3 (lov om betalingstjenester og elektroniske penge § 94, stk. 1)

§ 94, stk. 1, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge indeholder en forpligtelse for Finanstilsynet til at orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af bestemmelserne i loven, bortset fra kapitel 2-4. Forpligtelsen finder efter de nugældende regler tilsvarende anvendelse på sager vedrørende artikel 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001. Det foreslås at forpligtelsen også skal finde anvendelse på sager vedrørende artikel 3, 4, 5, 6 og 9 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 260/2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009.

Til nr. 4 (lov om betalingstjenester og elektroniske penge § 98)

Forordningens artikel 8 bestemmer, at multilaterale interbankgebyrer pr. direkte debiteringstransaktion og andre aftalte vederlag med samme formål eller virkning ikke kan anvendes på direkte debiteringstransaktioner. Dog indeholder artikel 8, stk. 2, en undtagelse, således at multilaterale interbankgebyrer i visse tilfælde kan finde anvendelse på såkaldte R-transaktioner, dvs. transaktioner der afvises, afslås, returneres, tilbageføres m.v. En række betingelser skal være opfyldt, for at gebyrerne kan opkræves, f.eks. skal de udelukkende være omkostningsbaserede.

Ifølge § 98 fører Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen tilsyn med §§ 77-81, som vedrører en række gebyrspørgsmål. Efter § 98 kan Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen udstede de fornødne påbud til overholdelse af disse bestemmelser og kræve nødvendige oplysninger til brug for sit tilsyn. Bestemmelsen indeholder endvidere regler om anke af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens afgørelser samt offentlighed.

Derudover fører Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen tilsyn med artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Det foreslås, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen også skal føre tilsyn med artikel 8 Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 260/2012/EU af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning nr. 924/2009/EF om grænseoverskridende betalinger i euro (SEPA-forordningen).

Til nr. 5 (lov om betalingstjenester og elektroniske penge § 107, stk. 2)

Med forslaget til denne bestemmelse fastsættes, hvilke bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 260/2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, som skal kunne strafsanktio-

neres. Det drejer sig om artiklerne 3-6 samt 9, hvis indhold er nærmere beskrevet i bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 1.

Til nr. 6 (lov om betalingstjenester og elektroniske penge § 107 a)

Med § 107 a foreslås der indført en hjemmel til at fastsætte nærmere regler om særlige procedure-regler for visse typer af tilståelsessager på det finansielle område. Erhvervs- og vækstministeren får med bestemmelsen mulighed for at give Finanstilsynet kompetence til i visse tilståelsessager at udstede administrative bødeforelæg.

Stk. 1 fastlægger, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler, om at Finanstilsynet kan afslutte en sag med et administrativt bødeforelæg. Det forudsættes, at de foreslåede bemyndigelsesbestemmelser alene anvendes til at give Finanstilsynet mulighed for at udstede administrative bødeforelæg ved overtrædelse af i bekendtgørelsen nærmere angivne bestemmelser, hvor overtrædelserne generelt er ensartede og ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, og hvor sanktionsniveauet ligger fast. Overtrædelserne skal således generelt være klare og umiddelbart konstaterbare, og sagens afgørelse, herunder fastsættelsen af bødens størrelse, skal være uden skønmæssige elementer af betydning. Det vil næppe kunne udelukkes, at der vil kunne opstå konkrete tilfælde, hvor overtrædelse af de pågældende bestemmelser alligevel ikke kan anses for ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, eller hvor der kan rejses tvivl om det rette sanktionsniveau. Det forudsættes, at Finanstilsynet i så fald vil overgive sagen til politiet og anklagemyndigheden til videre foranstaltning frem for at udstede et bødeforelæg.

Det forudsættes endvidere, at den nærmere afgrænsning af, hvilke bestemmelser i loven og regler udstedt i medfør af loven vil blive fastlagt efter forhandling med Justitsministeriet, som vil inddrage Rigsadvokaten og Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet i overvejelserne.

En betingelse for, at en sag kan afsluttes ved, at Finanstilsynet udsteder et administrativt bødeforelæg, er, at den pågældende fysiske eller juridiske person dels erklærer sig skyldig, dels vedtager sagens udenretlige afgørelse. Såfremt den pågældende fysiske eller juridiske person ikke ønsker at acceptere et administrativt bødeforelæg, enten fordi vedkommende ikke ønsker at erkende sig skyldig eller ikke kan erklære sig indforstået med, at sagen afgøres af Finanstilsynet, overgår sagen til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet med henblik på en sædvanlig strafferetlig forfølgelse.

Stk. 2 fastsætter, at retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg efter denne bestemmelse.

Stk. 3 fastsætter, at hvis bøden vedtages, bortfalder videre forfølgning. Det følger af § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at vedtagne bøder kan inddrives ved udpantning.

Der henvises til punkt 2.3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Til nr. 1 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 16, stk. 4, 2. pkt.)

Ændringen er alene af redaktionel karakter, da den almennyttige organisation i den gældende lovtekst, § 16, stk. 4, 2. pkt., sidste led, fejlagtigt er omtalt som ”selskabet”.

Til nr. 2 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 21, stk. 1)

Forslaget vedrører overvågning af kundetransaktioner, hvor kunden er en nærmere beskrevet virksomhed etableret inden for Den Europæiske Union, et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, eller et tredjeland, der er underlagt krav om bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme, som svarer til kravene i denne lov, og hvor der føres kontrol med overholdelsen af disse krav. § 21, stk. 1, der vedrører fravigelse af legitimationskravene, blev senest ændret ved lov nr. 155 af 28. februar 2012, hvilket betyder, at hvidvasklovens krav om overvågning af kundetransaktioner, jf. § 12, stk. 5, også omfatter de forannævnte virksomheder ud fra en risikovurdering. Efter ændringsforslagets fremsættelse i 2011 blev det bemærket, at denne del af forslaget var en væsentlig skærpelse i forhold til 3. hvidvaskdirektiv, og at forslaget derfor burde afvente de igangværende drøftelser inden for Den Europæiske Union om mulig harmonisering af dette område. Finanstilsynet erklærede sig enig heri, men ved en lovteknisk fejl blev henvisning til § 12, stk. 5, i § 21, stk. 1, ikke taget med i det lovforslag, som efterfølgende blev vedtaget. Det foreslås på baggrund heraf at genindføre den tidligere undtagelse fra kravet om overvågning af transaktioner i forhold til de nævnte kunder afventende den igangværende revision af 3. hvidvaskdirektiv, som forventes afsluttet i 2012.

Til nr. 3 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 25, stk. 6)

Bestemmelsen vedrører Finanstilsynets mulighed for at stille krav til virksomhedernes interne regler på hvidvaskområdet. Med forslaget foreslås denne hjemmel indskrænket til alene at omfatte de virksomheder og personer, som Finanstilsynet fører tilsyn med, jf. lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 34, stk. 1. Ændringen skyldes, at der er behov for forskellige krav afhængigt af, hvilken type virksomhed/person der er tale om, hvorfor det er hensigtsmæssigt, at det i stedet er Erhvervsstyrelsen, der kan stille krav til de interne regler for de virksomheder og personer, som Erhvervsstyrelsen fører tilsyn med. Se i øvrigt bemærkningerne til lovforslagets § 4, nr. 4.

Til nr. 4 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 25, stk. 7)

Det foreslås, at Erhvervsstyrelsen får hjemmel til at udstede bekendtgørelse om skriftlige interne regler på hvidvaskområdet omfattende de virksomheder og personer, som Erhvervsstyrelsen fører tilsyn med, jf. lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 32, stk. 1. Forslaget skal ses i sammenhæng med dette lovforslags § 4, nr. 3, hvorefter Finanstilsynets hjemmel indskrænkes på dette område.

Der er i mange tilfælde tale om mindre virksomheder med få ansatte eller eventuelt kun en enkelt ansat, og kravene til indholdet af skriftlige interne regler bør fastlægges under hensyntagen hertil. De skriftlige interne regler skal dog fortsat være "tilstrækkelige" som beskrevet i lovens § 25, stk. 2. Bekendtgørelsen tænkes anvendt til at fastsætte overordnede retningslinjer. Det er ikke hensigten med bestemmelsen, at der skal ske en detailregulering af enkeltområder beskrevet i § 25, stk. 1.

Til nr. 5 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 34 a, stk. 3, nr. 1)

Bestemmelsen vedrører en fravigelse af Finanstilsynets udvidede tavshedspligt i forhold til tilsynets mulighed for at videregive oplysninger til andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndig-

heden og politiet, i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af strafbare forhold omfattet af straffeloven, lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme eller anden tilsynslovgivning. Det er en forudsætning for at bringe bestemmelsen i anvendelse, at der foreligger en *konkret overtrædelse* af straffeloven, lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme eller anden tilsynslovgivning.

Det foreslås at ændre bestemmelsen, således at muligheden for at videregive oplysninger udvides til også at omfatte *mulige* strafbare forhold. Med den foreslåede ændring fremrykkes tidspunktet for, hvornår Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger i forhold til efterforskningen af en straffesag. Der lægges således op til, at oplysningerne skal kunne videregives tidligere i arbejdsprocessen, hvor tilsynet fortsat er ved at undersøge *om*, der foreligger en overtrædelse af straffeloven, lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme eller anden tilsynslovgivning frem for, at det først kan ske, når Finanstilsynet har en mere sikker formodning om, at der foreligger en overtrædelse. Dermed kan politi og anklagemyndigheden på et tidligere tidspunkt inddrages i Finanstilsynets arbejde med at kortlægge eventuelle strafbare forhold.

Finanstilsynet har et tæt samarbejde med Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet (SØK) på hvidvaskområdet, idet SØK fungerer som Hvidvasksekretariat, som internationalt kaldes FIU (Financial Intelligence Unit). FATF (Financial Action Task Force) fastsætter i de anbefalinger, som blev vedtaget i februar 2012, at der i medlemslandene skal være et tæt samarbejde mellem FIU og de kompetente myndigheder.

Det vil fortsat være Finanstilsynet, der skal vurdere, hvorvidt betingelserne for videregivelse er opfyldt.

Til nr. 6 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 37 a)

Med § 37 a foreslås der indført en hjemmel til at fastsætte nærmere regler om særlige procedureregler for visse typer af tilståelsessager på det finansielle område. Erhvervs- og vækstministeren får med bestemmelsen mulighed for at give Finanstilsynet kompetence til i visse tilståelsessager at udstede administrative bødeforelæg.

Stk. 1 fastlægger, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler, om at Finanstilsynet kan afslutte en sag med et administrativt bødeforelæg. Det forudsættes, at de foreslåede bemyndigelsesbestemmelser alene anvendes til at give Finanstilsynet mulighed for at udstede administrative bødeforelæg ved overtrædelse af i bekendtgørelsen nærmere angivne bestemmelser, hvor overtrædelserne generelt er ensartede og ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, og hvor sanktionsniveauet ligger fast. Overtrædelserne skal således generelt være klare og umiddelbart konstaterbare, og sagens afgørelse, herunder fastsættelsen af bødens størrelse, skal være uden skønmæssige elementer af betydning. Det vil næppe kunne udelukkes, at der vil kunne opstå konkrete tilfælde, hvor overtrædelse af de pågældende bestemmelser alligevel ikke kan anses for ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, eller hvor der kan rejses tvivl om det rette sanktionsniveau. Det forudsættes, at Finanstilsynet i så fald vil overgive sagen til politiet og anklagemyndigheden til videre foranstaltning frem for at udstede et bødeforelæg.

Det forudsættes endvidere, at den nærmere afgrænsning af, hvilke bestemmelser i loven og regler udstedt i medfør af loven vil blive fastlagt efter forhandling med Justitsministeriet, som vil inddrage Rigsadvokaten og Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet i overvejelserne.

En betingelse for, at en sag kan afsluttes ved, at Finanstilsynet udsteder et administrativt bødeforelæg, er, at den pågældende fysiske eller juridiske person dels erklærer sig skyldig, dels vedtager sagens udenretlige afgørelse. Såfremt den pågældende fysiske eller juridiske person ikke ønsker at acceptere et administrativt bødeforelæg, enten fordi vedkommende ikke ønsker at erkende sig skyldig eller ikke kan erklære sig indforstået med, at sagen afgøres af Finanstilsynet, overgår sagen til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet med henblik på en sædvanlig strafferetlig forfølgelse.

Stk. 2 fastsætter, at retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg efter denne bestemmelse.

Stk. 3 fastsætter, at hvis bøden vedtages, bortfalder videre forfølgning. Det følger af § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at vedtagne bøder kan inddrives ved udpantning.

Der henvises til punkt 2.3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 5

Til nr. 1 (lov om investeringsforeninger m.v. § 210, stk. 6, nr. 2)

Bestemmelsen vedrører en fravigelse af Finanstilsynets udvidede tavshedspligt i forhold til tilsynets mulighed for at videregive oplysninger til andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet, i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af strafbare forhold omfattet af straffeloven eller tilsynslovgivningen. Det er efter de nugældende regler en forudsætning for at bringe bestemmelsen i anvendelse, at der foreligger en *konkret overtrædelse* af straffeloven eller tilsynslovgivningen.

Det foreslås at ændre bestemmelsen, således at muligheden for at videregive oplysninger udvides til også at omfatte *mulige* strafbare forhold. Med den foreslåede ændring fremrykkes tidspunktet for, hvornår Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger i forhold til efterforskningen af en straffesag. Der lægges således op til, at oplysningerne skal kunne videregives tidligere i arbejdsprocessen, hvor tilsynet fortsat er ved at undersøge *om*, der foreligger en overtrædelse af straffeloven eller tilsynslovgivningen frem for, at det først kan ske, når Finanstilsynet har en mere sikker formodning om, at der foreligger en overtrædelse. Dermed kan politi og anklagemyndigheden på et tidligere tidspunkt inddrages i Finanstilsynets arbejde med at kortlægge eventuelle strafbare forhold.

Det vil fortsat være Finanstilsynet, der skal vurdere, hvorvidt betingelserne for videregivelse er opfyldt.

Til nr. 2 (lov om investeringsforeninger m.v. § 221 a)

Med § 221 a foreslås der indført en hjemmel til at fastsætte nærmere regler om særlige procedureregler for visse typer af tilståelsessager på det finansielle område. Erhvervs- og vækstministeren får med bestemmelsen mulighed for at give Finanstilsynet kompetence til i visse tilståelsessager at udstede administrative bødeforelæg.

Stk. 1 fastlægger, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler, om at Finanstilsynet kan afslutte en sag med et administrativt bødeforelæg. Det forudsættes, at de foreslåede bemyndigelsesbestemmelser alene anvendes til at give Finanstilsynet mulighed for at udstede administra-

tive bødeforelæg ved overtrædelse af i bekendtgørelsen nærmere angivne bestemmelser, hvor overtrædelserne generelt er ensartede og ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, og hvor sanktionsniveauet ligger fast. Overtrædelserne skal således generelt være klare og umiddelbart konstaterbare, og sagens afgørelse, herunder fastsættelsen af bødens størrelse, skal være uden skønmæssige elementer af betydning. Det vil næppe kunne udelukkes, at der vil kunne opstå konkrete tilfælde, hvor overtrædelse af de pågældende bestemmelser alligevel ikke kan anses for ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, eller hvor der kan rejses tvivl om det rette sanktionsniveau. Det forudsættes, at Finanstilsynet i så fald vil overgive sagen til politiet og anklagemyndigheden til videre foranstaltning frem for at udstede et bødeforelæg.

Det forudsættes endvidere, at den nærmere afgrænsning af, hvilke bestemmelser i loven og regler udstedt i medfør af loven vil blive fastlagt efter forhandling med Justitsministeriet, som vil inddrage Rigsadvokaten og Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet i overvejelserne.

En betingelse for, at en sag kan afsluttes ved, at Finanstilsynet udsteder et administrativt bødeforelæg, er, at den pågældende fysiske eller juridiske person dels erklærer sig skyldig, dels vedtager sagens udenretlige afgørelse. Såfremt den pågældende fysiske eller juridiske person ikke ønsker at acceptere et administrativt bødeforelæg, enten fordi vedkommende ikke ønsker at erkende sig skyldig eller ikke kan erklære sig indforstået med, at sagen afgøres af Finanstilsynet, overgår sagen til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet med henblik på en sædvanlig strafferetlig forfølgelse.

Stk. 2 fastsætter, at retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg efter denne bestemmelse.

Stk. 3 fastsætter, at hvis bøden vedtages, bortfalder videre forfølgning. Det følger af § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at vedtagne bøder kan inddrives ved udpantning.

Der henvises til punkt 2.3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 6

Til nr. 1 (lov om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med forsikring, pension og lignende finansielle ydelser § 18 b)

§ 18 b i ligebehandlingsloven vedrører anvendelse af køn som en faktor ved beregning af præmier og ydelser i forbindelse med forsikring og lignende finansielle ydelser.

EU-domstolen afsagde den 1. marts 2011 en afgørelse, *Test-Achats-dommen*, om, at artikel 5, stk. 2, i direktiv 2004/113/EF af 13. december 2004 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med adgang til og levering af varer og tjenesteydelser er ugyldig med virkning fra den 21. december 2012.

Artikel 5 regulerer brugen af aktuarmæssige faktorer vedrørende køn ved levering af forsikring eller lignende finansielle ydelser. Efter stk. 1, forbydes resultater, hvor der opstår forskelle i enkeltpersoners præmier og ydelser.

I artikel 5, stk. 2, var der mulighed for at fravige disse regler ved at tillade, at medlemsstaterne kunne opretholde forholdsmæssigt afpassede forskelle i enkeltpersoners præmier og ydelser, hvis an-

vendelsen af køn var en afgørende faktor ved risikovurderingen, der baseres på relevante og nøjagtige aktuarmæssige og statistiske data.

EU-Kommissionen udsendte den 22. december 2011 ”Retningslinjer for anvendelsen af Rådets direktiv 2004/113/EF på forsikringsområdet i lyset af Den Europæiske Unions Domstols dom i sag C-236/09 (Test-Achats)”. Det fremgår heraf, at efter Test-Achats-dommen, skal artikel 5, stk. 1, anvendes uden undtagelse ved beregning af præmier og ydelser. Det fremgår dog samtidig, at det fortsat er muligt at indsamle, oplagre og bruge kønsstatus eller kønsrelateret information inden for visse grænser, herunder reservation og intern prissætning, prissætning af genforsikring, markedsføring og reklame, og risikovurdering ved livs- og sundhedsforsikringer.

Det foreslås på denne baggrund at ophæve § 18 b, stk. 2-4, der giver mulighed for at lægge vægt på køn. Med denne ændring, vil Danmark efterleve afgørelser om at anvende artikel 5, stk. 1, uden undtagelse.

Til nr. 2 (lov om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med forsikring, pension og lignende finansielle ydelser § 19, stk. 1)

Henvisningen til § 18, stk. 4, udgår af § 19, stk. 1, som konsekvens af lovforslagets § 6, stk. 1.

§ 7

Til nr. 1 (lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension § 9, stk. 5)

Det fremgår af ATP-loven med tilhørende bekendtgørelser, at udbetalingen af ATP Livslang Pension påbegyndes automatisk, når medlemmet når sin folkepensionsalder, som den fremgår af lov om social pension, og at pensionen beregnes på baggrund af det enkelte medlems folkepensionsalder.

Ved en forhøjelse af folkepensionsalderen vil påbegyndelse af udbetalingen af medlemmets ATP Livslang Pension blive udskudt. Når udbetalingen af pensionen udskydes, forhøjes pensionen med en såkaldt tarif, som afhænger af markedsrenten og forventningerne til levetiden.

Da både markedsrenten og den forventede levetid kan variere, er det vigtigt at få fastlagt på hvilket grundlag, forhøjelsen af pensionen er baseret. Det foreslås derfor, at beskæftigelsesministeren bebyrdes til at udstede regler til brug for konvertering af pensionstilsagnene i ATP-ordningen i forbindelse med ændring af folkepensionsalderen, således at det til enhver tid er muligt - med ATP-loven og de tilhørende bekendtgørelser i hånden - at regne sig frem til den udbetalte pension ud fra de indbetalte bidrag.

§ 8

Til nr. 1 (lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. § 15)

Forslaget til bestemmelsen indebærer, at lånemidler optaget som seniorgæld med en vis fortrinsstilling i konkurs, ofte benævnt som junior covered bonds, også kan optages til brug for traditionelle realkreditobligationer. Hidtil har optagelsen af denne type lånemidler været forbeholdt til brug for særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer, som i det omarbejdede kreditinstitutdirektiv 2006/48/EF er pålagt løbende overholdelse af lånegrænser og dermed krav om supplerende sikkerhedsstillelse.

Forslaget medfører også, at lånemidlernes anvendelsesgrundlag generelt udvides, så lånemidlerne fremover ikke alene kan anvendes til at stille supplerende sikkerhed i en serie med seriereservefond (kapitalcenter), men også kan anvendes til generelt at øge overdækningen i kapitalcenter.

Baggrunden for ændringen er et ønske om at give realkreditinstitutterne mulighed for at forstærke kapitaloverdækningen i de enkelte kapitalcentre, som eksempelvis kan have positiv effekt i forhold til rating.

Til nr. 2 (lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. § 27, stk. 1, 3. pkt.)

Den foreslåede ændring af henvisningen i § 27, stk. 1, 3. pkt., og § 28, fra § 33 e til § 15 er en konsekvensrettelse som følge af lovforslagets § 8, nr. 1 og 5, hvorefter § 33 e ophæves, og § 15 indsættes.

Til nr. 3 og 4 (lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. § 27 a, stk. 1, og § 27 b, stk. 1)

Der er tale om konsekvensrettelser som følge af, at realkreditinstitutter med dette lovforslags § 8, nr. 1, får mulighed for at optage lån til at øge overdækningen i en serie eller gruppe af serier med seriereservefond. Det præciseres med ændringerne, at midler lånt til at øge overdækningen i én serie eller gruppe af serier med seriereservefond ligestilles med midler lånt til at stille supplerende sikkerhed i tilfælde af konkurs.

Til nr. 5 (lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. § 33 e)

Bestemmelsen vedrører optagelse af lånemidler som seniorgæld i forhold til særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer. Som følge af lovforslagets § 9, nr. 1, hvorefter muligheden for at optage lånemidler som seniorgæld udvides til også at omfatte traditionelle obligationer ophæves § 33 e, der alene gælder for særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer. Disse vil fremover være omfattet af den foreslåede § 15.

Til nr. 6 (lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. § 39 a)

Med § 39 a foreslås der indført en hjemmel til at fastsætte nærmere regler om særlige procedureregler for visse typer af tilståelsessager på det finansielle område. Erhvervs- og vækstministeren får med bestemmelsen mulighed for at give Finanstilsynet kompetence til i visse tilståelsessager at udstede administrative bødeforelæg.

Stk. 1 fastlægger, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler, om at Finanstilsynet kan afslutte en sag med et administrativt bødeforelæg. Det forudsættes, at de foreslåede bemyndigelsesbestemmelser alene anvendes til at give Finanstilsynet mulighed for at udstede administrative bødeforelæg ved overtrædelse af i bekendtgørelsen nærmere angivne bestemmelser, hvor overtrædelserne generelt er ensartede og ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, og hvor sanktionsniveauet ligger fast. Overtrædelserne skal således generelt være klare og umiddelbart konstaterbare, og sagens afgørelse, herunder fastsættelsen af bødens størrelse, skal være uden skønmæssige elementer af betydning. Det vil næppe kunne udelukkes, at der vil kunne opstå konkrete tilfælde, hvor overtrædelse af de pågældende bestemmelser alligevel ikke kan anses for ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, eller hvor der kan rejses tvivl om det rette sanktionsniveau. Det forudsættes, at Finanstilsynet i så fald vil overgive sagen til politiet og anklagemyndigheden til videre foranstaltning frem for at udstede et bødeforelæg.

Det forudsættes endvidere, at den nærmere afgrænsning af, hvilke bestemmelser i loven og regler udstedt i medfør af loven vil blive fastlagt efter forhandling med Justitsministeriet, som vil inddrage

Rigsadvokaten og Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet i overvejelserne.

En betingelse for, at en sag kan afsluttes ved, at Finanstilsynet udsteder et administrativt bødeforelæg, er, at den pågældende fysiske eller juridiske person dels erklærer sig skyldig, dels vedtager sagens udenretlige afgørelse. Såfremt den pågældende fysiske eller juridiske person ikke ønsker at acceptere et administrativt bødeforelæg, enten fordi vedkommende ikke ønsker at erkende sig skyldig eller ikke kan erklære sig indforstået med, at sagen afgøres af Finanstilsynet, overgår sagen til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet med henblik på en sædvanlig strafferetlig forfølgelse.

Stk. 2 fastsætter, at retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg efter denne bestemmelse.

Stk. 3 fastsætter, at hvis bøden vedtages, bortfalder videre forfølgning. Det følger af § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at vedtagne bøder kan inddrives ved udpantning.

Der henvises til punkt 2.3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

§ 9

Til nr. 1 og 2 (lov om et skibsfinansieringsinstitut § 2 j, stk. 1 og stk. 3, 3. pkt.)

Det foreslås, at lånemidler, der optaget som seniorgæld, som har en vis fortrinsstilling i konkurs, (ofte benævnes ”junior covered bonds”), også kan optages til brug for at generel forstærkning af kapitaloverdækningen i de enkelte kapitalcentre.

Baggrunden for ændringen er et ønske om at give institutter, der udsteder særligt dækkede obligationer, mulighed for at forstærke kapitaloverdækningen i de enkelte kapitalcentre. Sådanne institutter med tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer kan have et behov for kunne optage sådanne lånemidler for eksempelvis at fastholde en given rating på et skibsfinansieringsinstituts kapitalcenter, der udsteder særligt dækkede obligationer.

Til nr. 3 og 4 (lov om et skibsfinansieringsinstitut § 3 d, stk. 1, og § 3 e, stk. 1)

Der er tale om konsekvensrettelser som følge af, at instituttet med dette lovforslags § 9, nr. 1, får mulighed for at optage lån til at øge overdækningen i et kapitalcenter med særligt dækkede obligationer. Det præciseres med ændringerne, at midler lånt til at øge overdækningen i et kapitalcenter med særligt dækkede obligationer ligestilles med midler lånt til at stille supplerende sikkerhed i tilfælde af konkurs.

Til nr. 5 (lov om et skibsfinansieringsinstitut § 14 a)

Med § 14 a foreslås der indført en hjemmel til at fastsætte nærmere regler om særlige procedureregler for visse typer af tilståelsessager på det finansielle område. Erhvervs- og vækstministeren får med bestemmelsen mulighed for at give Finanstilsynet kompetence til i visse tilståelsessager at udstede administrative bødeforelæg.

Stk. 1 fastlægger, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler, om at Finanstilsynet kan afslutte en sag med et administrativt bødeforelæg. Det forudsættes, at de foreslåede bemyndigelsesbestemmelser alene anvendes til at give Finanstilsynet mulighed for at udstede administrative bødeforelæg ved overtrædelse af i bekendtgørelsen nærmere angivne bestemmelser, hvor over-

trædelserne generelt er ensartede og ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, og hvor sanktionsniveauet ligger fast. Overtrædelserne skal således generelt være klare og umiddelbart konstaterbare, og sagens afgørelse, herunder fastsættelsen af bødens størrelse, skal være uden skønmæssige elementer af betydning. Det vil næppe kunne udelukkes, at der vil kunne opstå konkrete tilfælde, hvor overtrædelse af de pågældende bestemmelser alligevel ikke kan anses for ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, eller hvor der kan rejses tvivl om det rette sanktionsniveau. Det forudsættes, at Finanstilsynet i så fald vil overgive sagen til politiet og anklagemyndigheden til videre foranstaltning frem for at udstede et bødeforelæg.

Det forudsættes endvidere, at den nærmere afgrænsning af, hvilke bestemmelser i loven og regler udstedt i medfør af loven vil blive fastlagt efter forhandling med Justitsministeriet, som vil inddrage Rigsadvokaten og Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet i overvejelserne.

En betingelse for, at en sag kan afsluttes ved, at Finanstilsynet udsteder et administrativt bødeforelæg, er, at den pågældende fysiske eller juridiske person dels erklærer sig skyldig, dels vedtager sagens udenretlige afgørelse. Såfremt den pågældende fysiske eller juridiske person ikke ønsker at acceptere et administrativt bødeforelæg, enten fordi vedkommende ikke ønsker at erkende sig skyldig eller ikke kan erklære sig indforstået med, at sagen afgøres af Finanstilsynet, overgår sagen til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet med henblik på en sædvanlig strafferetlig forfølgelse.

Stk. 2 fastsætter, at retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg efter denne bestemmelse.

Stk. 3 fastsætter, at hvis bøden vedtages, bortfalder videre forfølgning. Det følger af § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at vedtagne bøder kan inddrives ved udpantning.

Der henvises til punkt 2.3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

§ 10

Til nr. 1 (lov om tilsyn med firmapensionskasser § 66 a, stk. 6, nr. 2)

Bestemmelsen vedrører en fravigelse af Finanstilsynets udvidede tavshedspligt i forhold til tilsynets mulighed for at videregive oplysninger til andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet, i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af strafbare forhold omfattet af straffeloven eller tilsynslovgivningen. Det er efter de nugældende regler en forudsætning for at bringe bestemmelsen i anvendelse, at der foreligger en *konkret overtrædelse* af straffeloven eller tilsynslovgivningen.

Det foreslås at ændre bestemmelsen, således at muligheden for at videregive oplysninger udvides til også at omfatte *mulige* strafbare forhold. Med den foreslåede ændring fremrykkes tidspunktet for, hvornår Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger i forhold til efterforskningen af en straffesag. Der lægges således op til, at oplysningerne skal kunne videregives tidligere i arbejdsprocessen, hvor tilsynet fortsat er ved at undersøge *om*, der foreligger en overtrædelse af straffeloven eller tilsynslovgivningen frem for, at det først kan ske, når Finanstilsynet har en mere sikker formodning om, at der foreligger en overtrædelse. Dermed kan politi og anklagemyndigheden på et tidligere tidspunkt inddrages i Finanstilsynets arbejde med at kortlægge eventuelle strafbare forhold.

Det vil fortsat være Finanstilsynet, der skal vurdere, hvorvidt betingelserne for videregivelse er opfyldt.

Til nr. 2 (lov om tilsyn med firmapensionskasser § 71 a)

Med § 71 a foreslås der indført en hjemmel til at fastsætte nærmere regler om særlige procedureregler for visse typer af tilståelsessager på det finansielle område. Erhvervs- og vækstministeren får med bestemmelsen mulighed for at give Finanstilsynet kompetence til i visse tilståelsessager at udstede administrative bødeforelæg.

Stk. 1 fastlægger, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler, om at Finanstilsynet kan afslutte en sag med et administrativt bødeforelæg. Det forudsættes, at de foreslåede bemyndigelsesbestemmelser alene anvendes til at give Finanstilsynet mulighed for at udstede administrative bødeforelæg ved overtrædelse af i bekendtgørelsen nærmere angivne bestemmelser, hvor overtrædelserne generelt er ensartede og ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, og hvor sanktionsniveauet ligger fast. Overtrædelserne skal således generelt være klare og umiddelbart konstaterbare, og sagens afgørelse, herunder fastsættelsen af bødens størrelse, skal være uden skønmæssige elementer af betydning. Det vil næppe kunne udelukkes, at der vil kunne opstå konkrete tilfælde, hvor overtrædelse af de pågældende bestemmelser alligevel ikke kan anses for ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, eller hvor der kan rejses tvivl om det rette sanktionsniveau. Det forudsættes, at Finanstilsynet i så fald vil overgive sagen til politiet og anklagemyndigheden til videre foranstaltning frem for at udstede et bødeforelæg.

Det forudsættes endvidere, at den nærmere afgrænsning af, hvilke bestemmelser i loven og regler udstedt i medfør af loven vil blive fastlagt efter forhandling med Justitsministeriet, som vil inddrage Rigsadvokaten og Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet i overvejelserne.

En betingelse for, at en sag kan afsluttes ved, at Finanstilsynet udsteder et administrativt bødeforelæg, er, at den pågældende fysiske eller juridiske person dels erklærer sig skyldig, dels vedtager sagens udenretlige afgørelse. Såfremt den pågældende fysiske eller juridiske person ikke ønsker at acceptere et administrativt bødeforelæg, enten fordi vedkommende ikke ønsker at erkende sig skyldig eller ikke kan erklære sig indforstået med, at sagen afgøres af Finanstilsynet, overgår sagen til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet med henblik på en sædvanlig strafferetlig forfølgelse.

Stk. 2 fastsætter, at retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg efter denne bestemmelse.

Stk. 3 fastsætter, at hvis bøden vedtages, bortfalder videre forfølgning. Det følger af § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at vedtagne bøder kan inddrives ved udpantning.

Der henvises til punkt 2.3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

§ 11

Til nr. 1 (lov om forsikringsformidling § 54 a)

Med § 54 a foreslås der indført en hjemmel til at fastsætte nærmere regler om særlige procedureregler for visse typer af tilståelsessager på det finansielle område. Erhvervs- og vækstministeren får

med bestemmelsen mulighed for at give Finanstilsynet kompetence til i visse tilståelsessager at udstede administrative bødeforelæg.

Stk. 1 fastlægger, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler, om at Finanstilsynet kan afslutte en sag med et administrativt bødeforelæg. Det forudsættes, at de foreslåede bemyndigelsesbestemmelser alene anvendes til at give Finanstilsynet mulighed for at udstede administrative bødeforelæg ved overtrædelse af i bekendtgørelsen nærmere angivne bestemmelser, hvor overtrædelserne generelt er ensartede og ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, og hvor sanktionsniveauet ligger fast. Overtrædelserne skal således generelt være klare og umiddelbart konstaterbare, og sagens afgørelse, herunder fastsættelsen af bødens størrelse, skal være uden skønmæssige elementer af betydning. Det vil næppe kunne udelukkes, at der vil kunne opstå konkrete tilfælde, hvor overtrædelse af de pågældende bestemmelser alligevel ikke kan anses for ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, eller hvor der kan rejses tvivl om det rette sanktionsniveau. Det forudsættes, at Finanstilsynet i så fald vil overgive sagen til politiet og anklagemyndigheden til videre foranstaltning frem for at udstede et bødeforelæg.

Det forudsættes endvidere, at den nærmere afgrænsning af, hvilke bestemmelser i loven og regler udstedt i medfør af loven vil blive fastlagt efter forhandling med Justitsministeriet, som vil inddrage Rigsadvokaten og Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet i overvejelserne.

En betingelse for, at en sag kan afsluttes ved, at Finanstilsynet udsteder et administrativt bødeforelæg, er, at den pågældende fysiske eller juridiske person dels erklærer sig skyldig, dels vedtager sagens udenretlige afgørelse. Såfremt den pågældende fysiske eller juridiske person ikke ønsker at acceptere et administrativt bødeforelæg, enten fordi vedkommende ikke ønsker at erkende sig skyldig eller ikke kan erklære sig indforstået med, at sagen afgøres af Finanstilsynet, overgår sagen til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet med henblik på en sædvanlig strafferetlig forfølgelse.

Stk. 2 fastsætter, at retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg efter denne bestemmelse.

Stk. 3 fastsætter, at hvis bøden vedtages, bortfalder videre forfølgning. Det følger af § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at vedtagne bøder kan inddrives ved udpantning.

Der henvises til punkt 2.3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

§ 12

Til nr. 5 (lov om pantebrevsselskaber § 22 a)

Med § 22 a foreslås der indført en hjemmel til at fastsætte nærmere regler om særlige procedureregler for visse typer af tilståelsessager på det finansielle område. Erhvervs- og vækstministeren får med bestemmelsen mulighed for at give Finanstilsynet kompetence til i visse tilståelsessager at udstede administrative bødeforelæg.

Stk. 1 fastlægger, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler, om at Finanstilsynet kan afslutte en sag med et administrativt bødeforelæg. Det forudsættes, at de foreslåede bemyndigelsesbestemmelser alene anvendes til at give Finanstilsynet mulighed for at udstede administrative bødeforelæg ved overtrædelse af i bekendtgørelsen nærmere angivne bestemmelser, hvor over-

trædelserne generelt er ensartede og ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, og hvor sanktionsniveauet ligger fast. Overtrædelserne skal således generelt være klare og umiddelbart konstaterbare, og sagens afgørelse, herunder fastsættelsen af bødens størrelse, skal være uden skønmæssige elementer af betydning. Det vil næppe kunne udelukkes, at der vil kunne opstå konkrete tilfælde, hvor overtrædelse af de pågældende bestemmelser alligevel ikke kan anses for ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, eller hvor der kan rejses tvivl om det rette sanktionsniveau. Det forudsættes, at Finanstilsynet i så fald vil overgive sagen til politiet og anklagemyndigheden til videre foranstaltning frem for at udstede et bødeforelæg.

Det forudsættes endvidere, at den nærmere afgrænsning af, hvilke bestemmelser i loven og regler udstedt i medfør af loven vil blive fastlagt efter forhandling med Justitsministeriet, som vil inddrage Rigsadvokaten og Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet i overvejelserne.

En betingelse for, at en sag kan afsluttes ved, at Finanstilsynet udsteder et administrativt bødeforelæg, er, at den pågældende fysiske eller juridiske person dels erklærer sig skyldig, dels vedtager sagens udenretlige afgørelse. Såfremt den pågældende fysiske eller juridiske person ikke ønsker at acceptere et administrativt bødeforelæg, enten fordi vedkommende ikke ønsker at erkende sig skyldig eller ikke kan erklære sig indforstået med, at sagen afgøres af Finanstilsynet, overgår sagen til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet med henblik på en sædvanlig strafferetlig forfølgelse.

Stk. 2 fastsætter, at retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg efter denne bestemmelse.

Stk. 3 fastsætter, at hvis bøden vedtages, bortfalder videre forfølgning. Det følger af § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at vedtagne bøder kan inddrives ved udpantning.

Der henvises til punkt 2.3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

§ 13

Det foreslås med *stk. 1*, at loven træder i kraft 1. januar 2013.

Det følger af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 236/2012 af 14. marts 2012 (short-selling-forordningen), at medlemsstaterne skal gennemføre den nødvendige nationale lovgivning inden 1. november 2012, hvor forordningen træder i kraft. Dette er imidlertid ikke muligt i den danske lovgivningsproces uden at indføre reglerne med tilbagevirkende kraft. Dette er ikke skønnet hensigtsmæssigt særligt henset til, at forordningen, der indeholder de materielle regler som short selling og visse aspekter af credit default swaps, er direkte anvendelig i Danmark.

Af forslaget *stk. 2* fremgår det, at lovforslagets § 6 vedrørende ændringerne i lov om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med forsikring, pension og lignende finansielle ydelser træder i kraft den 21. december 2012 med virkning for aftaler indgået efter denne dato. Denne frist følger dels af Test-Achats-dommen (sag C-236/09) og dels af EU-Kommissionens retningslinjer af 22. december 2011 på baggrunden af dommen. Således konkluderer Domstolen, at artikel 5, stk. 2, i direktivet »skal følgelig anses for ugyldig efter udløbet af en passende overgangsperiode«, der udløber den 21. december 2012. Dette betyder, at kravene i artikel 5, stk. 1, skal anvendes uden undtagelse fra denne dato.

Ændringen finder anvendelse for aftaler indgået efter den 21. december 2012. Dette betyder, at køn ikke kan være afgørende, når der indgås et kontraktforhold, som kræver samtykke fra alle parter, herunder en ændring af en eksisterende kontrakt, eller hvis den seneste samtykkeerklæring fra en part, som er nødvendig for indgåelsen af den pågældende aftale, fremsættes efter den 21. december 2012.

Det følger af *stk. 3*, at erhvervs- og vækstministeren skal fastsætte tidspunktet eller tidspunkterne for ikrafttræden af de bestemmelser, der ophæver reglerne om godkendte udenlandske clearingcentraler. Baggrunden for dette er, at artikel 89, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. xxx/xxx af xx. Xxx 2012 (EMIR-forordningen) indeholder en overgangsbestemmelse, hvorefter centrale modparter, der har fået tilladelse under national ret før forordningens ikrafttræden, får en 6 måneders frist til at genansøge om tilladelse efter forordningens regler. I tiden indtil ansøgningen kan imødekommes vil den centrale modpart fortsat skulle være omfattet af nationale regler. Således vil udenlandske clearingcentraler, der har fået godkendelse efter § 8 a i lov om værdipapirhandel m.v. være underlagt reglerne om godkendte udenlandske clearingcentraler frem til udløbet af den beskrevne overgangsordning i lovforslagets § 14.

§ 14

Bestemmelsen indeholder en overgangsordning for godkendte udenlandske clearingcentraler. Det fremgår af bestemmelsens *stk. 1*, at erhvervs- og vækstministeren fastsætter et tidspunkt for, hvornår der ikke længere kan søges om tilladelse efter § 8 a i lov om værdipapirhandel m.v. Dette tidspunkt vil blive fastsat under hensyntagen til Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. xxx/xxx af xx. Xxx 2012 (EMIR-forordningen), idet det skal være muligt for sådanne clearingcentraler at søge om tilladelse i henhold til forordningens regler, førend muligheden for at søge om godkendelse efter lov om værdipapirhandel skal afskæres.

Ifølge *stk. 2* bortfalder godkendelser meddelt efter § 8 a i lov om værdipapirhandel m.v., når den godkendte clearingcentral får en tilladelse fra hjemlandets myndigheder i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets forordning nr. xxx/xxx af xx. Xxx 2012 (EMIR-forordningen) eller opnår en anerkendelse fra ESMA.

Godkendelser, der ikke er bortfaldet i henhold til *stk. 2*, bortfalder ifølge *stk. 3* på det tidspunkt, hvor erhvervs- og vækstministeren ophæver bestemmelserne om godkendte udenlandske clearingcentraler i medfør af lovforslagets § 13, stk. 3. Dette tidspunkt vil være senere end tidspunktet beskrevet i denne bestemmelses *stk. 1*, og der vil således være en periode, hvor der ikke kan godkendes nye clearingcentraler i medfør af lov om værdipapirhandel m.v., men hvor allerede godkendte clearingcentraler er underlagt tilsyn, herunder skal betale afgift.

§ 15

Bestemmelsen vedrører lovforslagets territoriale afgrænsning. Det foreslås i *stk. 1*, at lovens §§ 1-7 og 9-12 som udgangspunkt ikke gælder for Færøerne og Grønland, jf. dog *stk. 2-4*.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 8 ikke gælder for Færøerne.

Med *stk. 3* foreslås, at §§ 1-5, 9 og 12 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne og Grønland med de afvigelser, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Det foreslås i *stk. 4*, at §§ 10-11, ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de afvigelser, som de grønlandske forhold tilsiger.